

யாழ்ப்பாணம், கந்தர்மடத்தைப் பிறப்பிடமாகவும், காங்கேசனதுறையை
வசிப்பிடமாகவும், பின்னர் ஜேம்மனியில் வசித்துவந்தவருமான
அமரர்

தீருமதி பரமேஸ்வரி சிவகுருநாதன்

அவர்களின்

சிவபதப்பேறு குறித்த

நிகழ்ச்சி

உ
சிவமயம்

யாழ்ப்பாணம், கந்தர்மடத்தைப் பிறப்பிடமாகவும், காங்கேசன்துறையை
வசிப்பிடமாகவும், பின்னர் ஜேர்மனியில் வசித்துவந்தவருமான

அமரர்

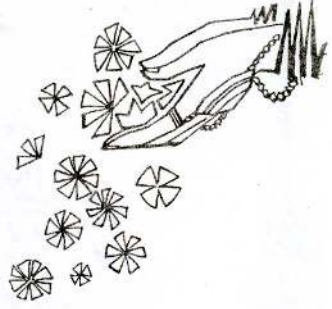
திருமதி பரமேஸ்வரி சிவகுருநாதன்

அவர்களின்

சிவபதப்பேறு குறித்த

நினைவு மலர்

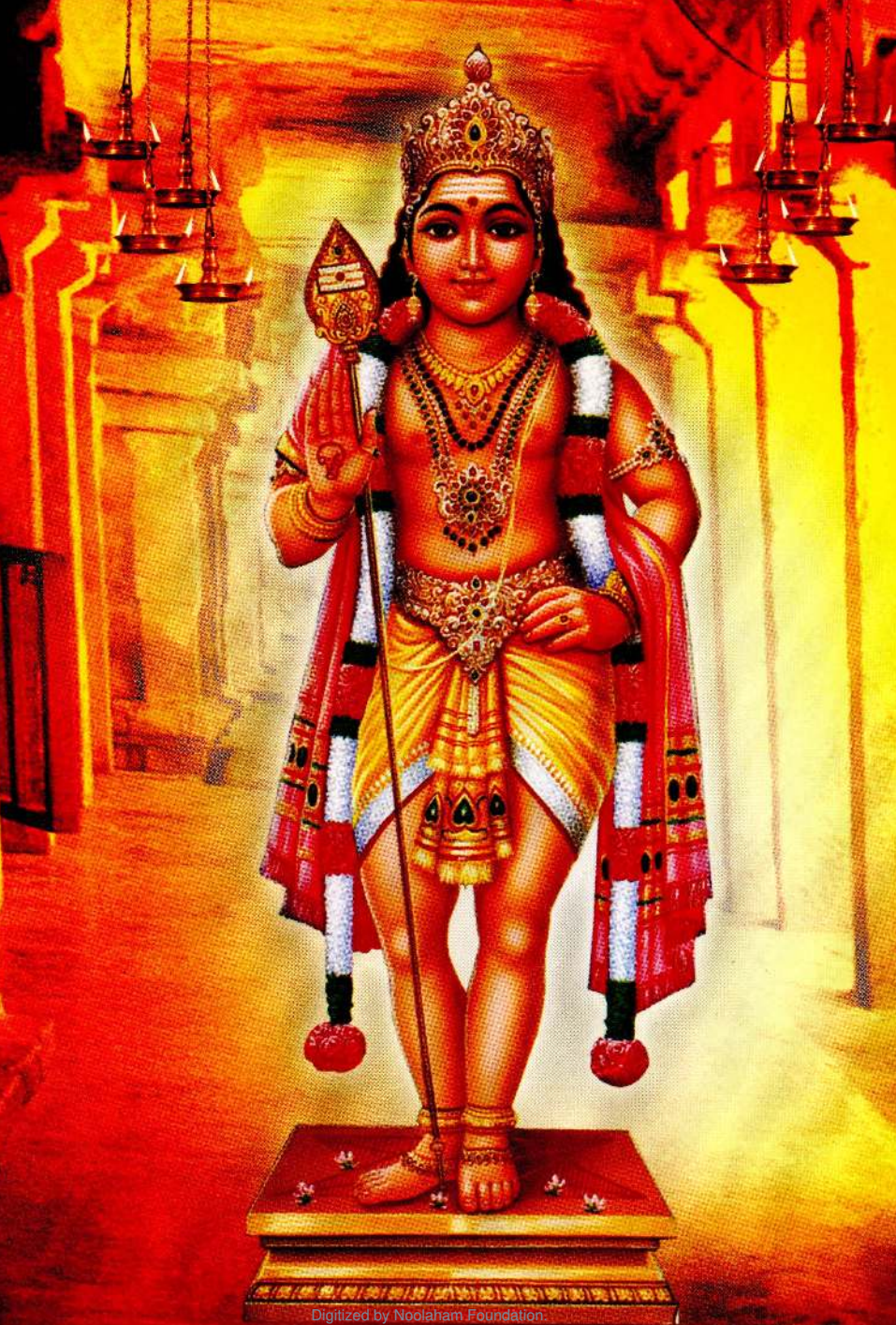
2012

சமர்ப்பணம்

எங்கள் வாழ்வுக்கும் வளத்திற்கும்
உறுதுணையாய் இருந்து எம்மைக்
காத்து உயர்வளித்து இறையடி
அணைந்த எமது தெய்வத்தின் நினைவாக
எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளின்
திருவடிகளை இறைஞ்சி
எங்கள் இதயத் தெய்வத்தின் ஆத்மா சாந்தி
பெறப் பிரார்த்தித்து
அன்னாரின் ஆத்ம பாதங்களுக்கே
காணிக்கையாக்குகின்றோம்.

குடும்பத்தினர்.

“வைபத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்”

அன்னை மடியில்
16-12-1929

அம்பிகை அடியில்
15-10-2012

அமரர்

திருமதி பரமேஸ்வரி சிவகுருநாதன்

அவர்கள்

திதி வெண்பா

ஆண்டு நந்தன புரட்டாதி இருபத் தொன்பாம்
ஈண்டுநிறை அமாவாசை திதியாக - தினமாடும்
தாண்டவன் திருவடிக்கீழ் அன்னைபர மேஸ்வரியும்
நீண்டிருக்கப் பெற்றனள்தாம் சாந்தி.

பஞ்சபுராணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

விநாயகர் துதி

திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும் - உருவாக்கும்
ஆதலால் வானோரும் ஆனை முகத்தானைக்
காதலாற் கூப்புவர்தம் கை.

தேவாரம்

நிலைபெறுமா நெண்ணுதியே நெஞ்சே நீவா
நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் னலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
புமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
அலைபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் மாதீ யென்றும்
ஆநுரா வென்றென்றே யலறா நில்வே.

திருவாசகம்

ஒன்றினொ டொன்றுமோ ரைந்தினொ
டைந்துமு யிர்ப்பது மாகாதே
யுன்னடி யாரடி யாரடி
யோமென வுய்ந்தன வாகாதே
கன்றை நினைந்தெழு தாயென
வந்த கணக்கது வாகாதே
காரண மாகு மனாதி
குணங்கள் கருத்துற மாகாதே
நன்றிது தீதென வந்த
நடுக்க நடந்தன வாகாதே
நாமுமே லாமடி யாருட
னேசெல நண்ணுது மாகாதே
யென்றுமே னன்பு நிறைந்த
பராவமு தெய்துவ தாகாதே
யேனுடை யானெனை யாளுடை
நாயக னென்னுள் புகுந்திடிலே.

திருவிசைப்பா

ஏகநாயகனை இமையவர்க் கரசை
என்னுயிர்க் கமுதினை எதிரில்
போக நாயகனைப் புயல்வணற் கருளிப்
பொன்னெடுஞ் சிவிகையா லூர்ந்த
மேக நாயகனை மிகுதிரு வீழிமிழலை
விண்ணிழி செழுங் கோயில்
யோக நாயகனை அன்றிமற் றொன்றும்
உண்டென உணர்கிலேன் யானே.

திருப்பல்லாண்டு

சீரும் திருவும் பொலியச் சிவலோக
நாயகன் சேவடிக்கீழ்
ஆரும் பெறாத அறிவுபெற் றேன் பெற்ற
தார்பெறு வார்உலகில்
ஊரும் உலகும் கழற உள்ளி
உமைமண வாளெனுக்காட்
பாரும் விசம்பும் அறியும் பரிசுநாம்
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

பெரியபுராணம்

இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டிப்
பின் வேண்டுகின்றார்
பிறவாமை வேண்டும் மீண்டும்
பிறப்புண்டேல் உன்னையென்றும்
மறவாமை வேண்டும் இன்னும் வேண்டும்
நான் மகிழ்ந்து பாடி
அறவாநீ ஆடும் போதுன் அடியின்கீழ்
இருக்க என்றார்.

திருப்புகழ்

ஏறுமயில் ஏறிவினை யாடுமுகம் ஒன்றே
ஈசனுடன் ஞானமொழி பேசுமுகம் ஒன்றே
கூறும்அடி யார்கள்வினை தீர்க்குமுகம் ஒன்றே
குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுகம் ஒன்றே
மாறுபடு சூரனை வதைத்தமுகம் ஒன்றே
வள்ளியைம ணம்புணர வந்தமுகம் ஒன்றே
ஆறுமுக மானபொருள் நீஅருளல் வேண்டும்
ஆதியரு ணாசலம் அமர்ந்த பெரு மானே.

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளஞ் சுரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெலாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

கோளறு திருப்பதிகம்

அடிமை

வரது

தஞ்சைநகரம்பலம்

பெயந்தைக்காந்தாரம்

வேயறு தோளி பங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிகநல்ல வீணை தடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழம் வெள்ளி
சனிபாம் பிரண்டும் உடனே
ஆசறு நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

என்பொடு கொம்பொ டாமை இவைமார் பிலங்க
எருதேறி ஏழை யுடனே
பொன்பொதி மத்த மாலை புனல்குடி வந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
ஒன்பதொ டொன்றோ டேமுபதினெட்டொ டாறும்
உடனாய நாள்கள் அவைதாம்
அன்பொரு நல்ல நல்ல அவைநல்ல நல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

உருவளர் பவள மேனி ஒளிநீ றணிந்து
உமையோடும் வெள்ளை விடைமேல்
முருகலர் கொன்றை திங்கள் முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
திருமகள் கலைய தூர்தி சயமாது பூமி
திசைதெய்வ மான பலவும்
அருநெதி நல்ல நல்ல அவைநல்ல நல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

மதிநுதல் மங்கையோடு வடபா லிருந்து
 மறையோதும் எங்கள் பரமன்
 நதியொடு கொன்றை மாலை முடிமேல் அணிந்தென்
 உளமே புகுந்த அதனால்
 கொதியுறு காலன் அங்கி நமனோடு தூதர்
 கொடுநோய்க ளான பலவும்
 அதிகுணம் நல்ல நல்ல அவைநல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

நஞ்சணி கண்டன் எந்தை மடவாள் தனோடும்
 விடையேறும் நங்கள் பரமன்
 துஞ்சிருள் வன்னி கொன்றை முடிமேல் அணிந்தென்
 உளமே புகுந்த அதனால்
 வெஞ்சின அவுண ரோடும் உருமிடியும் மின்னும்
 மிகையான பூத மவையும்
 அஞ்சிடும் நல்ல நல்ல அவை நல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

வாள்வரி அதள தாடை வரிகோவ ணத்தர்
 மடவாள் தனோடும் உடனாய்
 நாள்மலர் வன்னி கொன்றை நதிசூடி வந்தென்
 உளமே புகுந்த அதனால்
 கோளரி உழுவை யோடு கொலையானை கேழல்
 கொடுநாக மோடு கரடி
 ஆளரி நல்ல நல்ல அவைநல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

செப்பிள முலைநன் மங்கை ஒருபாக மாக
 விடையேறு செல்வன் அடைவார்
 ஒப்பிள மதியும் அப்பும் முடிமே லணிந்தென்
 உளமே புகுந்த அதனால்
 வெப்பொடு குளிரும் வாதம் மிகையான பித்தும்
 வினையான வந்து நலியா
 அப்படி நல்ல நல்ல அவைநல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

வேள்பட விழிசெய்த அன்று விடைமே லிருந்து
 மடவாள் தனோடும் உடனாய்
 வாள்மதி வன்னி கொன்றை மலர்குடி வந்தென்
 உளமே புகுந்த அதனால்
 ஏழ்கடல் சூழி லங்கை அரையன்த னோடும்
 இடரான வந்து நலியா
 ஆழ்கடல் நல்ல நல்ல அவைநல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

பலபல வேட மாகும் பரன்நாரி பாகன்
 பசுவேறும் எங்கள் பரமன்
 சலமக னோடெருக்கு முடிமேல் அணிந்தென்
 உளமே புகுந்த அதனால்
 மலர்மிசை யோனும் மாலும் மறையோடு தேவர்
 வருகால மான பலவும்
 அலைகடல் மேரு நல்ல அவைநல்ல நல்ல
 அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

கொத்தலர் குழலி யோடு விசயற்கு நல்கு
குணமாய வேட விகிர்தன்
மத்தமும் மதியும் நாகம் முடிமேல் அணிந்தென்
உளமே புகுந்த அதனால்
புத்தரொ டமணை வாதில் அழிவிக்கும் அண்ணல்
திருநீறு செம்மை திடமே
அத்தகு நல்ல நல்ல அவைநல்ல நல்ல
அடியா ரவர்க்கு மிகவே.

தேனமர் பொழில்கொள் ஆலைவிளை செந்நெல் துன்னி
வளர்செம்பொன் எங்கும் நிகழ
நான்முகன் ஆதி ஆய பிரமா புரத்து
மறைஞான ஞான முனிவன்
தானுறு கோளும் நாளும் அடியாரை வந்து
நலியாத வண்ணம் உரைசெய்
ஆன சொல் மாலை ஓதும் அடியார்கள் வானில்
அரசாள்வர் ஆணை நமதே.

திருச்சிற்றம்பலம்

2
சக்தி துணை

சகல கலாவல்லீ மாலை

நீடுச்சிற்றம்பலம்.

வெண்டா மரைக்கன்றி நிற்பதந்
தாங்கவென் வெள்ளையுள்ளத்
தண்டா மரைக்குத் தகாது கொலோ
சக மேழுமளித்
துண்டா நுறங்க வொழித்தான் பித்தாக
வுண்டாக்கும் வண்ணம்
கண்டான் சுவை கொள் கரும்பே
சகல கலாவல்லியே.

நாடும் பொருட்சுவை சொற் சுவை
தோய்தர நாற்கவியும்
பாடும் பணியிற் பணித்தருள்வாய்
பங்க யாசனத்திற்
கூடும் பசும்பொற் கொடியே
கனதனக் குன்று மைம்பாற்
காடுஞ் சமக்குங் கரும்பே
சகல கலாவல்லியே.

அளிக்குஞ் செழுந்தமிழ்த் தெள்ளமு
தார்ந்துன் னருட் கடலிற்
குளிக்கும் படிக்கென்று கூடுங்கொ
லோவுளங்கொண்டு தெள்ளித்
தெளிக்கும் பனுவற் புலவோர்
கவிமழை சிந்தக்கண்டு
களிக்கும் கலாப மயிலே
சகல கலாவல்லியே.

தூக்கும் பனுவற்றுறை தோய்ந்த
 கல்வியும் சொற்சுவை தோய்
 வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள்வாய்
 வடநூற்கடலும்
 தேக்குஞ் செழுந்தமிழ்ச் செல்வமும்
 தொண்டர் செந்நாவினின்று
 காக்குங் கருணைக் கடலே
 சகல கலாவல்லியே.

பஞ்சப் பிதந்தரு செய்யபொற்
 பாதபங் கேருகமென்
 நெஞ்சத் தடத்தல ராததென்னே
 நெடுந் தாட்கமலத்
 தஞ்சத் துவச முயர்ந்தோன் செந்
 நாவு மகமும் வெள்ளைக்
 கஞ்சத் தவி சொத் திருந்தாய்
 சகல கலாவல்லியே.

பண்ணும் பரதமுங் கல்வியுந்
 தீஞ்சொற் பனுவலும்யான்
 எண்ணும் பொழுதெளி தெய்தநல்
 காயெழு தாமறையும்
 விண்ணும் புவியும் புனலுங்
 கனலும் வெங் காலுமன்பர்
 கண்ணுங் கருத்தும் நிறைந்தாய்
 சகல கலாவல்லியே.

பாட்டும் பொருளும் பொருளாற்
 பொருந்தும் பயனுமென்பாற்
 கூட்டும் படிநின் கடைக்கணல்கா
 யுளங் கொண்டு தொண்டர்

தீட்டுங் கலைத் தமிழ்த் தீம்பா
லமுதந் தெளிக்கும் வண்ணம்
காட்டும் வெள்ளோதிமப் பேடே
சகல கலாவல்லியே.

சொல்விற்பனமு மவதானமுங்
கவி சொல்லவல்ல
நல்வித்தை யுந்தந் தடிமைகொள்வாய்
நளி னாசனஞ் சேர்
செல்விக் கரிதன் றொருகால
முஞ்சிதை யாமை நல்கும்
கல்விப் பெருஞ் செல்வப் பேறே
சகல கலாவல்லியே.

சொற்கும் பொருட்கு முயிராம் மெய்ஞ்
ஞானத்தின் தோற்றமென்ன
நிற்கின்ற நின்னை நினைப்பவர் யார்
நிலந்தோய் புழைக்கை
நற்குஞ் சரத்தின் பிடியோ
டரசன்ன நாணநடை
கற்கும் பதாம் புயத்தாளே
சகல கலாவல்லியே.

மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக
மேற்பட்ட மன்னரு மென்
பண்கண்ட ளவிற் பணியச் செய்வாய்
படைப்போன் முதலாம்
விண்கண்ட தெய்வம்பல் கோடியுண்டேனும்
விளம்பிலுன்போல்
கண்கண்ட தெய்வமுளதோ
சகல கலாவல்லியே.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
தேவி துணை
ஓம் சக்தி
கௌரி காப்பு

திருச்சிற்றம்பலம்

விநாயகர் துதி

முன்னின்று செய்யுள் முறையாகப் புனைவதற்கு
என்னின்று அருள்செய் எலிவா கனப்பிள்ளையாம்
சொற்குற்ற மொடு பொருட்குற்றம் சோர்வு தரும்
எக்குற்றமும் வாராமற் கா.

வேண்டுதற் கூறு

காப்பெடுக்க வந்தேனே கௌரியம்மாள் தாயாரே
காத்தென்னைத் தேற்றிடுவாய் காளிமகா தேவியரே
காலமெல்லாம் நின்னரிய காப்பெடுத்தே வாழ்ந்திடுவேன்
எண்ணும் கருமம் இனிதாக முடித்திடுவாய்
பண்ணும் வினையாவும் பனிபோலப் போக்கிடுவாய்
உண்ணும் உணவாக உயிருக் குயிராக
என்றும் இருந்தே எனைக்காத்து வந்திடுவாய்
காடும் கடந்துவந்தேன் மலையும் கடந்து வந்தேன்
காளிமகா தேவியரே காப்பெனக்குத் தந்திடுவாய்
சூலம் கொண்டவளே சுந்தர முகத்தவளே
அரியை உடையவளே அம்மாகாளி தாயே
கொடியமகி ஷாசுரனைக் கூறு போட்டவளே
அசுரக் குணம்யாவும் அழிக்கும் சுடர்க்கொடியே
சிவனை நினைத்தல்லோ சீர்விரதம் நீயிருந்தாய்
பரனை நினைத்தல்லோ பதிவிரதம் நீயிருந்தாய்

அரணை நினைத்தல்லோ அம்மா நீ நோன்பிருந்தாய்
 சங்கரணை எண்ணியல்லோ சங்கரி நீ நோன்பிருந்தாய்
 ஐங்கரணைப் பெற்றவளே அன்று நீ நோன்பிருந்தாய்
 விரதத்தைக் கண்டே விழித்தான் சிவனவனும்
 அம்மா உமையணைத்தே அருள்மாரி பொழிந்தானே
 வகையாற்றுப் படலமிதை வழிவழியாய்க் காட்டிடுவீர்
 நெறியறியாத் திகைப்போர்க்கு நெறிமுறையைக் காட்டிடுவாய்
 காப்பைப் புனைந்துவிடு காலபயம் ஓட்டிவிடு
 நூலைப் புனைந்துவிடு நுண்ணறிவை ஊட்டிவிடு
 வல்லமையைத் தந்துவிடு வையகத்தில் வாழ்விடு
 காளிமகா தேவியரே காப்பருளும் தேவியரே
 காப்பைப் புனைபவளே காப்பாய் இருப்பவளே
 நாடு செழிக்கவென்றே நற்காப்பு அருளுமம்மா
 வீடு செழிக்கவென்றே விழைகாப்பு அருளுமம்மா
 நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கு நற்காப்பு அருளுமம்மா
 அல்லல் அறுப்பதற்கு அருட்காப்பு அருளுமம்மா
 பிள்ளை அற்றவர்க்குப் பெருங்காப்பு அருளுமம்மா
 பூமணியே மாமணியே புனிதவதி தாயவளே
 நான் விரும்பும் காப்பை நலமுடனே தாருமம்மா
 கல்வி சிறப்பதற்குக் கலைமகளே வாருமம்மா
 செல்வம் சிறப்பதற்குத் திருமகளே வாருமம்மா
 வீரம் சிறப்பதற்கு வீரசக்தி தாருமம்மா
 பாட்டுடைத் தலைவியாரே பராசக்தி தாயவளே!
 ஏட்டுடைத் தேவியாரே எல்லாம்மிகு வல்லபையே
 காப்பெடுக்க வந்தேனம்மா கனிவுடனே பாருமம்மா
 பால்பழங்கள் வெற்றிலைகள் பல்வகைத் திரவியங்கள்
 நானுமக்குத் தானேனம்மா நயந்தென்னைக் காருமம்மா
 காளிமகா தேவியரே காசினிக்கு வித்தவளே
 வித்தை விதைப்பவளே வினைகாக்கும் காப்பவளே
 எத்தால் வாழ்ந்திடுவோம் எல்லாம் உமதருளே
 காசினியில் வேற்றுமையைக் கணப்பொழுதில் மாற்றிவிட்டால்
 ஏசலின்றி வாழ்ந்திடுவோம் ஏத்துபுகழ் தேவியரே
 காப்பெனக்குப் போட்டுவிட்டால் கல்மனது இளகிவிடும்

ஞானம் பெருகிவரும் நல்வாழ்வு மிகுந்துவரும்
 தொடர்ந்து அணிவோர்க்குத் தொட்டதெல்லாம் ஜெயமாகும்
 இசைந்து அணிவோர்க்கு நினைத்ததெல்லாம் ஈடேறும்
 நம்பி அணிவோர்க்கு நல்லதெல்லாம் பெருகிவரும்
 நாள்கள் கோள்களெல்லாம் நலமுடனே இணைந்துவரும்
 சந்தனச் சாந்தவளே சங்கரியே சாந்தினியே
 குங்குமப் பூச்சவளே குலக்கொழுந்தே கௌரியம்மா
 காப்புக் கட்டிவிட்டுக் கடமை முடிந்ததென்று
 ஏப்பம் மிகவிட்டு என்றுமே இருந்தறியேன்
 நாளும் பொழுதிலெல்லாம் நறுங்காப்புக் கட்டதனிற்
 பூவும் நீருமிட்டுப் போற்றி வணங்கிடுவேன்
 காலைப் பொழுதெழுந்து காப்பதனில் விழித்திடுவேன்
 ஞானச் செழுஞ்சுடரே காளியுன்னைக் காணுகின்றேன்
 காப்பெனக்குக் கையிலுண்டு கடமைகளைச் செய்திடுவேன்
 ஏய்ப்பவரைக் கண்டால் எரிமலைபோற் கனன்றிடுவேன்
 தீமைச் செயலெதுவும் தெரியாது செய்கையிலே
 காப்புக் கையிலிருந்து கண்திறந்து காட்டுமடி
 சொல்லற் கரிதான சோதிமிகு காப்பதனை
 இருபது நாள்வரையில் இசைவோடு விரதமிரு
 பக்தி மனதுடனே பரவி யணிவோர்க்கு
 சித்தியெல் லாந்தருள்வாள் சின்பெருகு கௌரியவள்
 முத்திக்கு வழியுமுண்டு முக்கால உணர்வும் உண்டு
 எச்சகத்தி லுள்ளோரெல்லாம் ஏற்றியெமைப் போற்றிடுவர்
 சொற்சக்தி பொருட்சக்தி துலங்கி வந்திடவே
 அச்சக்தி எல்லாம் அருள்வாள் கௌரியவள்
 கௌரிக் காப்பதனைக் காலம் தவறாமல்
 முறையாய் அணிந்துவர முன்வினைகள் நீங்கிவர
 ஞானம் ஓங்கிவர நல்லறிவு துலங்கிவர
 தேவிமகா காளியரே தெவிட்டாத தீங்கனியே
 காளியாய் வந்தமர்ந்த கௌரியே காப்பருளும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அபிராமிப்பட்டர் அருளிய

அபிராமி அந்தாதி

திருச்சிற்றம்பலம்

சுவ்வரணைப் பிள்ளையார் காப்பு

தாரமர் கொன்றையும் சண்பக மாலையும் சாத்தும்தில்லை
உரர்தம் பாகத் (து) உமைமைந்த னேஉல (கு) ஏழும்பெற்ற
சீரபி ராமிஅந் தாதிஎப் போதும் என் சிந்தையுள்ளே
காரமர் மேனிக் கணபதி யேநிற்கக் கட்டுரையே.

நூல்

உதிக்கின்ற செங்கதிர் உச்சித் திலகம் உணர்வுடையோர்
மதிக்கின்ற மாணிக்கம் மாதாளம் போது மலர்க்கமலை
துதிக்கின்ற மின்கொடி மென்கடிக்க குங்கும தோயமென்ன
விதிக்கின்ற மேனி அபிராமி என்றன் விழுத்துணையே !

துணையும் தொழுந்தெய்வ மும்பெற்ற தாயும் சுருதிகளின்
பணையும் கொழுந்தும் பணிகொண்ட வேரும் பனிமலர்ப்பூங்
கணையும் கருப்புச் சிலையமென் பாசாங் குசமுங் கையில்
அணையும் திரிபுர சுந்தரி யாவ (து) அறிந்தனமே.

அறிந்தேன் எவரும் அறியா மறையை அறிந்து கொண்டு
செறிந்தேன் உனது திருவடிக் கேதிரூ வேவெருவிப்
பிறிந்தேன் நின் அன்பர் பெருமை எண்ணாத கருமநெஞ்சால்
மறந்தே விழும்நர குக்குற வாய மனிதரையே.

மனிதரும் தேவரும் மாயா முனிவரும் வந்துசென்னி
குனிதரும் சேவடிக் கோமளமே கொன்றைவார் சடைமேல்
பனிதரும் திங்களும் பாம்பும் பகீரதி யும்படைத்த
புனிதரும் நீயும்என் புந்திஎந் நாளும் பொருந்துகவே.

பொருந்திய முப்புரை செப்புரை செய்யும்புணர் முலையால்
வருந்திய வஞ்சி யருங்குல் மனோன்மணி வார்சடையோன்
அருந்திய நஞ்சு அமு தாக்கிய அம்பிகை அம்புயமேல்
திருந்திய சுந்தரி அந்தரி பாதம் என் சென்னியதே.

சென்னிய(து)உன் பொன் திருவடித்தாமரை சிந்தையுள்ளே
மன்னிய(து) உன்திரு மந்திரம் சிந்தூர வண்ணப்பெண்ணே
முன்னிய நின் அடி யாருடன் கூடி முறைமுறையே
பன்னிய(து) என்றும்உன் றன்பர மாகம பத்ததியே.

ததியுறு மத்திற் சுழலும் என் ஆவி தளர்விலதோர்
கதியுறு வண்ணம் கருதுகண் டாய்கம லாலயனும்
மதியுறு வேணி மகிழ்நனும்மாலும் வணங்கிஎன்றும்
துதியுறு சேவடி யாய்! சிந்தூராரன சுந்தரியே.

சுந்தரி எந்தை துணைவிஎன் பாசத் தொடரையெல்லாம்
வந்தரி சிந்தூர வண்ணத்தி னாளம்மி டன்தலைமேல்
அந்தரி நீலி அழியாத கன்னிகை ஆரணத்தோன்
கந்தரி கைத்தலத் தாள் மலர்த்தாள் என் கருத்தனவே.

கருத்தன எந்தைதன் கண்ணன வண்ணக் கனகவெற்பிற்
பெருத்தன பால் அழும் பிள்ளைக்கு நல்கின் பேரருள்கூர்
திருத்தன பாரமும் ஆரமும் செங்கைச் சிலையும் அம்பும்
முருத்தன மூரலும் நீயும் அம் மேவந்தென் முன் நிற்கவே.

நின்றும் இருந்தும் சிடந்தும் நடந்தும் நினைப்ப(து) உன்னை
என்றும் வணங்குவ(து) உன்மலர்த் தாளஎழு தாமறையின்
ஓன்றும் அரும்பொரு ளே அருளே! உமையே! இமயத்(து)
அன்றும் பிறந்தவளே! அழி யாமுத்தி ஆனந்தமே.

ஆனந்த மாய்என் அறிவாய் நிறைந்த அமுதமுமாய்
வானந்த மான வடி(வு) உடை யாள்மறை நான்கினுக்கும்
தானந்த மான சரணார விந்தத் தவளநிற்க
கானந்தம் ஆடரங் காம் எம்பி ரான்முடிக் கண்ணியதே.

கண்ணிய(து) உன்புகழ் கற்ப(து) உன் நாமம் கசிந்துபத்தி
பண்ணிய(து) உன்இரு பதாம் புயத்தில் பகல் இரவா
நண்ணியது உன்னை நயந்தோர் அவையத்து நான்முன்செய்த
புண்ணியம் ஏ(து) என் அம் மேபுவி ஏழையும் பூத்தவளே.

பூத்தவ ளேபுவ னம்பதி னான்கையும் பூத்தவண்ணம்
காத்தவ ளே பின் கரந்தவளே கறைக் கண்டனுக்கு
மூத்தவ ளேஎன்றும் மூவா முகுந்தற்(கு) இளையவளே
மாத்தவ ளேஉன்னை அன்றிமற் றோர்தெய்வம் வந்திப்பதே?

வந்திப் பவர்உன்னை வானவர் தானவர் ஆனவர்கள்
சிந்திப் பவர்நல் திசைமுகர் நாரணர் சிந்தையுள்ளே
பந்திப் பவர்அழி யாப்பர மானந்தர் பாரில் உன்னைச்
சந்திப் பவர்க்(கு) எளிதாம் எம்பிராட்டி நின் தண்ணளியே.

தண்ணளிக் கென்றுமுன் னேபல கோடி தவங்கள் செய்வார்
மண்ணளிக் கும்செல்வ மோபெறு வார் மதி வானவர்தம்
விண்ணளிக் கும்செல் வமும்அழி யாமுத்தி வீடுமன்றோ?
பண்ணளிக் கும்சொற் பரிமள யாமளைப் பைங்கிளியே.

கிளியே கிளைஞர் மனத்தே கிடந்து கிளர்ந்தொளிரும்
ஒளியே ஒளிரும் ஒளிக்கிட மே எண்ணில் ஒன்றுமில்லா
வெளியே வெளிமுதல் பூதங்க ளாகி விரிந்த அம்மே
அளியேன் அறிவள விற்(கு) அள வான(து) அதிசயமே.

அதிசய மான வடி(வு) உடை யாள்அர விந்தமெல்லாம்
துதிசய ஆனன சுந்தர வல்லி துணைஇரதி
பதிசய மான(து) அபசய மாகமுன் பார்த்தவர்தம்
மதிசய மாகவன் றோவாம பாகத்தை வவ்வியதே?

வல்லிய பாகத்து) இறைவரும் நீயும் மகிழ்ந்திருக்கும்
செவ்வியும் உங்கள்திருமணக் கோலமும் சிந்தையுள்ளே
அவ்வியும் தீர்த்தென்னை ஆண்டபொற் பாதமும் ஆகிவந்து
வெவ்விய காலன்என் மேல்வரும் போது வெளிநிற்கவே.

வெளிநின்ற நிந்திரு மேனியைப்பார்த்தென் விழியும் நெஞ்சும்
களிநின்ற வெள்ளம் கரைகண்ட தில்லை கருத்தினுள்ளே
தெளிநின்ற ஞானம் திகழ்கின்ற தென்ன திருவுளமோ
ஒளிநின்ற கோணங்கள் ஒன்பதும் மேலி உறைபவளே.

உறைகின்ற நிந்திருக் கோயில்நின் கேள்வர் ஒருபக்கமோ
அறைகின்ற நான்மறை யின் அடி யோமுடி யோஅமுதம்
நிறைகின்ற வெண்திங்க ளோகஞ்ச மோஎன்றன் நெஞ்சகமோ
மறைகின்ற வாரிதி யோபூர ணாசல மங்கலையே.

மங்கலை செங்கல சம்முலை யாள்மலை யாள்வருணச்
சங்கலை செங்கைச் சகல கலாமயில் தாவுகங்கை
பொங்கலை தங்கும் புரிசடை யோன்புடை யாள் உடையாள்
பிங்கலை நீலிசெய் யாள்வெளி யாள்பகம் பெண்கொடியே.

கொடியே இளவஞ்சிக் கொம்பே எனக்குவம் பேபமுத்த
படியே மறையின் பரிமள மேபனி மால் இமயப்
பியே பிரமன் முதலாய தேவரைப் பெற்ற அம்மே
அடியேன் இறந்து இங்கு இனிப்பிற வாமல்வந்து
[ஆண்டுகொள்ளே.

கொள்ளேன் மனத்தில்தின் கோலம் அல் லா(து) அன்பர் கூட்டந்
விள்ளேன் பரசம யம்விரும் பேவ்வியன் மூவுலகுக்(கு) துண்ணை
உள்ளே அனைத்தினுக் கும்புறம் பேஉள்ளத் தேவினைந்த
களளே களிக்கும் களியே அளியஎன் கண்மணியே.

மணியே மணியின் ஒளியே ஒளிரும் மணிபுனைந்த
அணியே அணியும் அணிக்கழ கேஅணு காதவர்க்குப்
பிணியே பிணிக்கு மருந்தே அமரர் பெருவிருந்தே
பணியேன் ஒருவரை நிற்பதும் பாதம் பணிந்தபின்னே.

பின்னே திரிந்து உன் அடியாரைப் பேணிப் பிறப்பறுக்க
முன்னே தவங்கள் முயன்றுகொண் டேன்முதல் ஸுவருக்கும்
அன்னே உலகுக்(கு) அபிராமி என்னும் அருமருந்தே
என்னே இனி உன்னை யான்மற வாமல்நின்று ஏத்துவனே.

ஏத்தும் அடியவர் ஈரே முலகிணை யும்படைத்தும்
காத்தும் அளித்தும் திரிபவ ராம்கமழ் பூங்கடம்பு
சாத்தும் குழல் அணங்கேமணம் நாளும் நின்தாள் இணைக்(கு) என்
நாத்தங்கு புன்மொழி ஏறியவாறு நகையுடைத்தே.

உடைத்தனை வஞ்சப் பிறவியை உள்ளம் உருகும் அன்பு
படைத்தனை பத்ம பதயுகம் துடும் பணி எனக்கே
அடைத்தனை நெஞ்சத்(து) அழுக்கைஎல் லாம் நின் அருப்புனலால்
துடைத்தனை சுந்தரி நின்னருள் ஏதென்று சொல்லுவதே.

சொல்லும் பொருளும் எனநட மாடும் துணைவருடன்
புல்லும் பரிமளப் பூங்கொடி யேநின் புதுமலர்த்தாள்
அல்லும் பகலும் தொழும் அவர்க் கேஅழி யாஅரசும்
செல்லும் தவநெறி யும்சிவ லோகமும் சித்திக்குமே.

சித்தியும் சித்தி தருந்தெய்வ மாகித் திகழும்பரா
சக்தியும் சக்தி தழைக்கும் சிவமும் தவம்முயல்வார்
முத்தியும் முத்திக்கு வித்தும்வித் தாகி முளைத்தெழுந்த
புத்தியும் புத்தியின் உள்ளே புரக்கும் புரத்தையன்றே.

அன்றே தடுத்த(து) என்னை ஆண்டுகொண் டாய்கொண்ட(து)
அல்லவென்கை
நன்றே உனக்(கு)இனிநான் என் செயினும் நடுக்கடலுள்
சென்றே வீழினும் கரையேற் றுகைநின் திருவுளமே
ஓன்றே பலவுரு வேயரு வேஎன் உமையவனே.

உமையும் உமையொரு பாகனும் ஏக உருவில்வந்திங்(கு)
எமையும் தமக்கன்பு செய்யவைத் தார்இனி எண்ணுதற்குச்
சமயங் களும்ல்லை ஈன்றெடுப் பாள்ஒரு தாயும் இல்லை
அமையும் அமையுறு தோளியர் மேல்வைத்த ஆசையுமே.

ஆசைக்கடவில் அகப்பட்ட(டு) அருளற்ற அந்தகன்கைப்
பாசத்தில் அல்லற்பட இருந் தேனைநின் பாதம் என்னும்
வாசக் கமலம் தலைமேல் வலியவைத்து ஆண்டுகொண்ட
நேசத்தை என்சொல்லு வேன்ஈசர் பாகத்து நேரிழையே.

இழைக்கும் வினைவழி யேஅடும் காலன் எனைநடுங்க
அழைக்கும் பொழுதுவந்து அஞ்சல் என் பாய் அத்தர் சித்தம்
குழைக்கும் களபக் குவிமுலை யாமளைக் கோமளமே (எல்லாம்
உழைக்கும் பொழுது) உன்னை யேஅன்னை யேஎன்பன் ஓடிவந்தே.

வந்தே சரணம் புகும் அடி யாருக்கு வான் உலகம்
தந்தே பரிவொடு தான்போய் இருக்கும் சதுர்முகமும்
பைந்தேன் அலங்கல் பருமணி ஆகமும் பாகமும் பொன்
செந்தேன் மலரும் அலர்கதிர் ஞாயிறும் திங்களுமே.

திங்கட் பசவின் மணம் நாறும் சீறடி சென்னிவைக்க
எங்கட்(கு) ஒருதவம் எய்திய வாஎண் ணிறந்த விண்ணோர்
தங்கட்கும் இந்தத் தவமெய்து மோதரங்கக் கடலுள்
வெங்கட் பணியணை மேல்துயில் கூரும் விழுப்பொருளே.

பொருளே பொருள்முடிக் கும்போக மேஅரும் போகம்செய்யும்
மருளே மருளில் வருந்தெரு ளோஎன் மனத்துவஞ்சத்து)
இருளேதும் இன்றி ஒளிவெளி யாகி இருக்கும் உன்றன்
அருளே(து) அறிகின்றிலேன் அம்புயா தனத்து) அம்பிகையே.

கைக்கே அணிவது கன்னலும் பூவும் கமலம் அன்ன
மெய்க்கே அணிவது வெண்முத்து மாலை விடஅரவின்
பைக்கே அணிவது பன்மணிக் கோவையும் பட்டும் எட்டுத்
திக்கே அணியும் திருவுடை யான்இடம் சேர்பவளே.

பவளக்கொடியிற் பழுத்தசெவ் வாயும் பனிமுறுவல்
தவளத் திருநகை யும்துணை யாளங்கள் சங்கரனைத்
துவளப் பொருது துடியிடை சாய்க்கும் துணைமுலையாள்
அவளைப் பணிமின்கண் டர்அம ராவதி ஆளுகைக்கே.

ஆளுகைக்(கு) உன்றன் அடித்தாமரைகள் உண்(டு) : அந்தகன்பால்
 மீளுகைக்(கு) உன்றன் விழியின் கடையுண்டு; மேலீவற்றின்
 மூளுகைக்(கு) என்குறை நின்குறையேஅன்று; முப்புரங்கள்
 மாளுகைக்(கு) அம்பு தொடுத்தவில் லான் பங்கில் வாள்நுதலே.

வானுதல் கண்ணியை விண்ணவர் யாவரும் வந்திறைஞ்சிப்
 பேணுதற்(கு) எண்ணிய எம்பெரு மாட்டியைப்பேதைநெஞ்சில்
 காணுதற்(கு) அண்ணியள் அல்லாத கன்னியைக் காணும் அன்பு
 புணுதற்(கு) எண்ணியஎண்ணம் அன்றோ? முன்செய் புண்ணியமே.

புண்ணியம் செய்தன மேமன மேபுதுப் பூங்குவளைக்
 கண்ணியும் செய்ய கணவரும் கூடிநம் காரணத்தால்
 நண்ணிஇங் கேவந்து தம்மடி யார்கள் நடுவிருக்கப்
 பண்ணிநம் சென்னியின் மேல்பதம் பாதம் பதித்திடவே.

இடங்கொண்டு விம்மி இணைகொண்டு இறுசி இளகிமுத்து
 வடங்கொண்ட கொங்கை மலைகொண்டு இறைவர் வலியநெஞ்சை
 நடங்கொண்ட கொள்கை நலங்கொண்ட நாயகி நல்லரவின்
 படங்கொண்ட அல்குல் பனிமொழி வேதப் பரிபுரையே.

பரிபுரச் சீறடி பாசாங் குசைபஞ்ச பாணிஇன்சொல்
 திரிபுர சுந்தரி சிந்திர மேனியள் தீமைநெஞ்சில்
 புரிபுர வஞ்சரை அஞ்சக் குனிபொருப் புச்சிலைக்கை
 எரிபுரை மேனி இறைவர்செம் பாகத்(து) இருந்தவளே.

தவளே இவள்ளங்கள் சங்கர னார்மனை மங்கலமாம்
 அவளே அவர்தமக்கு அன்னையும் ஆயினள் ஆகையினால்
 இவளே கடவுளார் யாவார்க்கும் மேலை இறை வியும் ஆம்
 தவளேன் இனியொரு தெய்வமுண் டாகமெய்த் தொண்டு செய்தே.

தொண்டுசெய் யாதுநின் பாதம் தொழாது துணிந்திச்சையே
 பண்டுசெய் தார்உள ரோஇல ரோஅப் பரிசடியேன்
 கண்டுசெய் தால்அது கைதவ மோஅன்றிச் செய்தவமோ
 மிண்டுசெய்தாலும் பொறுக்கைநன் றேபின் வெறுக்கையன்றே.

வெறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும் தம்மடி யாரைமிக்கோர்
 பொறுக்கும் தகைமை புதியதன் நேபுது நஞ்சையுண்டு
 கறுக்கும் திருமிடற் றான்திடப் பாகம் கலந்தபொன்னே
 மறுக்கும் தகைமைகள் செய்யினும் யான் உன்னை வாழ்த்துவனே.

வாழும் படியொன்று கண்டுகொண் டேன்மனத் தேயொருவர்
 வீழும் படியன்று விள்ளும் படியன்று வேலைநிலம்
 ஏழும் பருவரை எட்டுமஎட் டாமல் இரவுபகல்
 தூழும் சுடர்க்கு நடு வே கிடந்து சுடர்கின்றதே.

சுடரும் கலைமதி துன்றும் சடைமுடிக் குன்றில் ஒன்றிப்
 படரும் பரிமளப் பச்சைக் கொடியைப் பதித்து நெஞ்சில்
 இடரும் தவிர்த்திமைப் போதிருப் பார்பின்னும் எய்துவரோ?
 குடரும் கொழுவும் குருதியும் தோயும் குரம்பையிலே.

குரம்பை அடுத்துக் குடிபுக்க ஆவிலெங் கூற்றுக்கிட்ட
 வரம்பை அடுத்து மறுகும் அப் போது வளைக்கை அமைத்து
 அரம்பை அடுத்த அரிவையர் தூழவந்து அஞ்சல் என்பாய்
 நரம்பை அடுத்த இசைவடி வாய்நின்ற நாயகியே.

நாயகி நான்முகி நாரா யணிகை நளின்பஞ்ச
 சாயகி சாம்பலி சங்கரி சாமனை சாதிநச்சு
 வாயகி மாலினி வாராகி துலினி மாதங்கிஎன்
 றாயகி யாதி உடையாள் சரணம் அரண்நமக்கே.

அரணம் பொருள் என்று அருள் ஒன் றிலாத அசுரர்தங்கள்
 முரண்அன்று) அழிய முனிந்தபெம் மானும் முகுந்தனுமே
 சரணம் சரணம் எனநின்ற நாயகி தன்னடியார்
 மரணம் பிறவி இரண்டும் எய் தார் இந்த வையகத்தே.

வையம் துரகம் மதகரி மாமகு டம்சிலிகை
 பெய்யும் கனகம் பெருவிலை ஆரம் பிறைமுடித்த
 ஐயன் திருமனை யாள் அடித் தாமரைக்கு அன்புமுன்பு
 செய்யும் தவம்உடை யார்க்குள வாகிய சின்னங்களே.

சின்னஞ் சிறிய மருங்கினில் சாத்திய செய்ய பட்டும்
பென்னம் பெரிய முலையும்முத் தாரமும் பிச்சிமொய்த்த
கன்னங் கரிய சூழலும்கண் மூன்றும் கருத்தில்வைத்துத்
தன்னந் தனியிருப் பார்க்கிது போலும் தவமில்லையே.

இல்லாமை சொல்லி ஒருவர்தம் பாற்சென்று இழிவுபட்டு
நில்லாமை நெஞ்சில் நினைகுவிரேல் நித்தம் நீடுதவம்
கல்லாமை கற்ற கயவர்தம் பால்ஒரு காலத்திலும்
செல்லாமை வைத்த திரிபுரை பாதுங்கள் சேர்மின்களே.

மின்னா யிரம்ஒரு மெய்வடி வாகி விளங்குகின்ற
அன்னாள் அகமகிழ் ஆனந்த வல்லி அருமறைக்கு
முன்னாய் நடுவெங்கு மாய்முடி வாய முதல்விதன்னை
உன்னா(து) ஒழியினும் உன்னினும் வேண்டுவது ஒன்றிலையே.

ஒன்றாய் அரும்பிப் பலவாய் விரிந்து இவ் வுலகெங்குமாய்
நின்றாள் அனைத்தையும் நீங்கிநிற்பாள் என்றன் நெஞ்சினுள்ளே
பொன்றாது நின்று புரிகின்ற வாஇப் பொருள் அறிவார்
அன்றா விலையில் துயின்றபெம் மானும்என் னுயனுமே.

ஐயன் அளந்த படியிரு நாழிகொண்டு அண்டம் எல்லாம்
உய்ய அறம்செயும் உன்னையும் போற்றி ஒருவர்தம்பால்
செய்ய பசுந்தமிழ்ப் பாமாலை யுங்கொண்டு சென்று பொய்யும்
மெய்யும் இயம்பவைத் தாய்இது வோஉன்றன் மெய்யருளே.

அருணாம் புயத்தும் என் சித்தாம் புயத்தும் அமர்ந்திருக்கும்
தருணாம் புயமுலைத் தையல்நல் லாள்தகை சேர்நயனக்
கருணாம் புயமும் வதனாம் புயமும் கராம்புயமும்
சரணாம் புயமும் அல் லாற்கண்டி லேன்ஒரு தஞ்சமுமே.

தஞ்சம் பிறிதில்லை ஈதல்ல தென்றுன் தவநெறிக்கே
நெஞ்சம் பயில நினைக்கின்றி லேன்ஓற்றை நீள்சிலையும்
அஞ்சம்பும் இக்கு அலர் ஆகநின் றாய்அறி யார்எனினும்
பஞ்சஞ்சம் மெல்லடி யார் அடி யார்பெற்ற பாலரையே.

பாலினும் சொல் இனி யாய்பனி மாமலர்ப் பாதம்வைக்க
மாலினும் தேவர் வணங்க நின் றோன்கொன்றை வார்சடையின்
மேலினும் கீழ்நின்று வேதங்கள் பாடும் மெய்ப் பீடம்ஒரு
நாலினும் சாலநன் றோஅடி யேன்முடை நாய்த்தலையே.

நாயேனை யும் இங்(கு) ஒரு பொரு ளாக நயந்துவந்து
நீயே நினைவின்றி ஆண்டுகொண் டாய்நின்னை உள்ளவண்ணம்
பேயேன் அறியும் அறிவுதந் தாய்என்ன பேறுபெற்றேன்
தாயே மலைமக ளேசெங்கண் மால்திருத் தங்கைச்சியே.

தங்கச் சிலைகொண்டு தானவர் முப்புரம் சாய்த்துமத
வெங்கண் கரியுரி போர்த்தசெஞ் சேவகன் மெய்யடையக்
கொங்கைக் குரும்பைக் குறியிட்ட நாயகி கோகனகச்
செங்கைக் கரும்பும் அலரும் எப் போதும் என் சிந்தையதே.

தேறும் படிசில ஏதுவும் காட்டிமுன் செல்கதிக்குக்
கூறும் பொருள்குன்றில் கொட்டும் தறிகுறிக் கும்சமயம்
ஆறும் தலைவி இவளாய் இருப்ப(து) அறிந்திருந்தும்
வேறும் சமயம்உன் டென்றுகொண் டாடிய வீணருக்கே.

வீணே பலிகவர் தெய்வங்கள் பாற்சென்று மிக்க அன்பு
பூணேன் உனக்(கு) அன்பு பூண்டுகொண்டேன்நின் புகழ்ச்சியன்றிப்
பேணேன் ஒருபொழு தும்திரு மேனிப்ர காசமன்றிக்
காணேன் இருநில மும்திசை நான்கும் ககனமுமே.

ககனமும் வானும் புவனமும் காணவிற் காமன் அங்கம்
தகனமுன் செய்த தவப்பெரு மாற்குத் தடக்கையும்செம்
முகனும்முந் நான்கிரு மூன்றெனத் தோன்றிய மூதறிவின்
மகனுமுண் டாயதன் றோவல்லி நீசெய்த வல்லபமே.

வல்லபம் ஒன்றறி யேன்சிறி யேன்நின் மலரடிசெம்
பல்லவம் அல்லது பற்றொன்றி லேன்பசும் பொற்பொருப்பு
வில்லவர் தம்முடன் வீற்றிருப் பாய்வினை யேன்தொடுத்த
சொல்லவ மாயினும் நின்திரு நாமங்கள் தோத்திரமே.

தோத்திரம் செய்து தொழுமின் போலும்நின் தோற்றம் ஒரு
மாத்திரைப் போதும் மனத்தில்கலை யாதவர் வண்மைகுலம்
கோத்திரம் கல்வி குணம்குன்றி நாளும் குடிக்கள் தொறும்
பாத்திரம் கொண்டு பலிக்குழ லாநிற்பர் பாரெங்குமே.

பாரும் புனலும் கனலும்வெங் காலும் படர்விசும்பும்
ஊரும் முருகு சுவையொளி யூறொளி ஒன்றுபடச்
சேரும் தலைவி சிவகாம சுந்தரி சீரடிக்கே
சாரும் தவமுடை யார்படை யாத தனமில்லையே.

தனந்தரும் கல்விதரும் ஒருநாளும் தளர்வறியா
மனந்தரும் தெய்வ வடிவுந்தரும் நெஞ்சில் வஞ்சமில்லா
இனந்தரும் நல்லன எல்லாம் தரும் அன்பர் என்பவர்க்கே
கனந்தரும் பூங்குழ லாள்அபி ராமி கடைக்கண்களே.

கண்களிக் கும்படி கண்டுகொண் டேன்கடம் பாடவியில்
பண்களிக் கும்குரல் வீணையும் கையும் பயோதரமும்
மண்களிக் கும்பச்சை வண்ணமுமாகி மதங்கர் குலப்
பெண்களிற் றோன்றிய எம்பெரு மாட்டிதன் பேரழகே.

அழகுக்(கு) ஒருவரும் ஒவ்வாத வல்லி அருமறைகள்
பழகிச் சிவந்த பதாம்புயத் தாள்பனி மாமதியின்
குழவித் திருமுடிக் கோமள யாமனைக் கொம்பிருக்க
இழிவுற்று நின்றநெஞ்சேயிரங் கேலுனக்(கு) என்குறையே.

என்குறை தீரநின்ற(று) ஏத்துகின் றேன் இனி யான்பிறக்கின்
நின்குறை யேஅன்றி யார்குறை காண்இரு நீள்விசும்பின்
மின்குறை காட்டி மெலிகின்ற நேரிடை மெல்லியலாய்
தன்குறை தீரஎங் கோன்சடை மேல்வைத்த தாமரையே.

தாமம் கடம்பு படைபஞ்ச பாணம் தனுக்கரும்பு
யாமம் வைரவர் ஏத்தும் பொழு(து) எமக்கென்றுவைத்த
சேமம் திருவடி செங்கைகள் நான்(கு) ஒளி செம்மையம்மை
நாமம் திரிபுரை ஒன்றோ டிரண்டு நயனங்களே.

நயனங்கள் மூன்றுடை நாதனும் வேதமும் நாரணனும்
 அயனும் பரவும் அபிராம வல்லி அடியிணையைப்
 பயன்என்று கொண்டவர் பாவையர் ஆடவும் பாடவும்பொன்
 சயனம் பொருந்து தமனியக் காவினில் தங்குவரே.

தங்குவர் கற்பகத் தாருவின் நீழலில் தாயரின்றி
 மங்குவர் மண்ணில் வழுவாப் பிறவியை மால்வரையும்
 பொங்குவர் ஆழியும் ஈரேழ் புவனமும் பூத்தஉந்திக்
 கொங்கிவர் பூங்குழ லாள்திரு மேனி குறித்தவரே.

குறித்தேன் மனத்தில்நின் கோலம்எல் லாம்நின் குறிப்பறிந்து
 மறித்தேன் மறலி வருகின்ற நேர்வழி வண்டுகிண்டி
 வெறித்தேன் அவிழ்கொன்றை வேணிப்பிரான் ஒருகூற்றை
 (மெய்யில்

பறித்தே குடிபுகு தும்பஞ்ச பாண பைரவியே.

பைரவி பஞ்சமி பாசாங் குசபஞ்ச பாணிவஞ்சர்
 உயிரவி உண்ணும் உயர்சண்டி காளி ஓளிரும்கலா
 வயிரவி மண்டலி மாலினி தூலி வராகியென்றே
 செயிரவி நான்மறை சேர்திரு நாமங்கள்செப்புவரே.

செப்பும் கனக கலசமும் போலும் திருமுலைமேல்
 அப்பும் களப அபிராம வல்லி அணிதரளக்
 கொப்பும் வயிரக் குழையும் விழியின் கொழுங்கடையும்
 துப்பும் நிலவும் எழுதிவைத் தேன்என் துணைவிழிக்கே.

விழிக்கே அருளுண்(டு) அபிராம வல்லிக்கு வேதம்சொன்ன
 வழிக்கே வழிபட நெஞ்சண்(டு) எமக்(கு)அவ் வழிகிடக்கப்
 பழிக்கே கழன்றுவெம் பாவங்க ளேசெய்து பாழ்நரகக்
 சூழிக்கே அழுந்தும் கயவர்தம் மோடென்ன கூட்டினியே.

கூட்டிய வாஎன்னைத் தன்னடி யாரில் கொடியவினை
 ஓட்டிய வாஎன்கண் ஓடிய வாதன்னை உள்ளவண்ணம்
 காட்டிய வாகண்ட கண்ணும் மனமும் களிக்கின்றவா
 ஆட்டிய வாநடம் ஆடகத் தாமரை ஆரணங்கே.

அணங்கே அணங்குகள் நிற்பரி வாரங்கள் ஆகையினால்
வணங்கேன் ஒருவரை வாழ்த்துகி லேன்றெஞ்சில் வஞ்சகரோ(டு)
இணங்கேன் என(து) உனது என்றிருப் பார்சிலர் யாவரோடும்
பிணங்கேன் அறிவொன்றி லேன்என் கண்நீவைத்த பேரளியே.

அளியார் கமலத்தில் ஆரணங் கேஅகி லாண்டமும் நின்
ஒளியாக நின்ற ஒளிர்திரு மேனியை உள்ளூந்தொறும்
களியாகி அந்தக் கரணங்கள் விம்மிக் கரைபுரண்டு
வெளியாய் விடின் எங்ங் னேமறப் பேன்றின் விரகினையே.

விரவும் புதுமலர் இட்டுநின் பாத விரைக்க மலம்
இரவும் பகலும் இறைஞ்சவல் லார்இமை யோர்எவரும்
பரவும் பதமும் அயிரா வதமும் பகீரதியும்
உரவும் குலிசமும் கற்பகக் காவும் உடையவிரே.

உடையாளை ஒல்கு செம்பட்டு உடையாளை ஒளிர்மதிசெஞ்
சடையாளை வஞ்சகர் நெஞ்சடை யானைத் தயங்கு நுண்ணூல்
இடையாளை எங்கள்பெம் மானிடை யானைஇங்(கு) என்னைஇனிப்
படையாளை உங்களை யும்படை யாவண்ணம் பார்த்திருமே.

பார்க்கும் திசைதொறும் பாசாங் குசமும் பனிச்சிறைவன்(டு)
ஆர்க்கும் புதுமலர் ஐந்தும் கரும்பும்என் அல்லல்எல்லாம்
தீர்க்கும் திரிபுரை யாள்திரு மேனியும் சிற்றிடையும்
வார்க்குங் கும்முலை யும்முலை மேல்முத்து மாஸையுமே.

மாலயன் தேட மறைதேட வானவர் தேடநின்ற
காலையும் தூகக் கையையும் கொண்டு கதித்தகப்பு
வேலைவெங் காலன்என் மேல்விடும்போது வெளிநில் கண்டாய்
பாலையும் தேனையும் பாகையும் போலும் பனிமொழியே.

மொழிக்கும் நினைவுக்கும் எட்பாத நிந்திரு மூர்த்தி என்றன்
விழிக்கும் வினைக்கும் வெளிநின்ற தால்விழி யால்மதனை
அழிக்கும் தலைவர் அழியா விரதத்தை அண்டமெல்லாம்
பழிக்கும் படியொரு பாகங்கொண் டானும் பராபரையே.

பரமென்று உணையடைந் தேன்தமி யேனும்உன் பக்தருக்குள்
 தரமன்று இவன்என்று தள்ளத் தகாது தரியலர்தம்
 புரம்அன்று எரியப் பொருப்புலில் வாங்கிய போதில்அயன்
 சிரம்ஒன்று செற்றகை யான்இடப் பாகம் சிறந்தவ்ளே.

சிறக்கும் கமலத் திருவேநின் சேவடி சென்னிவைக்கத்
 துறக்கம் தரும்தின் துணைவரும் நீயும் துரியம் அற்ற
 உறக்கம் தரவந்(து) உடம்போ(டு) உயிர்உற வற்றறிவு
 மறக்கும் பொழுதென்முன் னேவரல் வேண்டும் வருந்தியுமே.

வருந்தா வகைஎன் மனத்தா மரையினில் வந்துபுகுந்(து)
 இருந்தாள் பழைய இருப்பிட மாக இனிஎனக்குப்
 பொருந்தா தொருபொருள் இல்லைவிண் மேவும் புலவருக்கு
 விருந்தாக வேலை மருந்தா னதைநல்கும் மெல்லியளே.

மெல்லிய நுண்ணிடை மின்அனை யானை விரிசடையோன்
 புல்லிய மென்முலை பொன்அனை யானைப் புகழ்ந்துமறை
 சொல்லிய வண்ணம் தொழும்அடி யாரைத் தொழுமவர்க்குப்
 பல்லியம் ஆர்த்தெழ வெண்பக(டு) ஊரும் பதம்தருமே.

பதத்தே உருகிநின் பாதத்தி லேமனம் பற்றிஉன்றன்
 இதத்தே ஒழுக அடிமைகொண் டாய்இனி யான்ஒருவர்
 மதத்தே மதிமயங் கேன் அவர் போனவழியும் செல்வேன்
 முதற்றேவர் மூவரும் யாவரும் போற்றும் முகிழ்நகையே.

நகையே இகிதிந்த ஞாலமெல் லாம்பெற்ற நாயகிக்கு
 முகையே முகிழ்முலை மானே முதுகண் முடிவில் அந்த
 வகையே பிறவியும் வம்பே மலைமகள் என்பது நாம்
 மிகையே இவள்தன் தகைமையை நாடி விரும்புவதே.

விரும்பித் தொழும் அடி யார்விழி நீர்மல்கி மெய்புளகம்
 அரும்பித் ததும்பிய ஆனந்தமாகி அறிவிழந்து
 சுரும்பிற் களித்து மொழிதடு மாறிமுன் சொன்னஎல்லாம்
 தரும்பித்தர் ஆவரென்றால் அபி ராமி சமயம்நன்றே.

நன்றே வருகினும் தீதே விழைகினும் நான் அறிவ(து)
 ஒன்றேயு மில்லை உனக்கே பரம்எனக்(கு) உள்ளஎல்லாம்
 அன்றே உனதென்(று) அழித்துவிட் டேன் அழி யாதகுணக்
 குன்றே அருட்கட லேஇம வானபெற்ற கோமளமே.

கோமள வல்லியை அல்லியந் தாமரைக்கோயில்வையும்
 யாமள வல்லியை ஏதம் இலாணை எழுதரிய
 சாமள மேனிச் சகலக லாமயில் தன்னைத்தம்மால்
 ஆமள வும்தொழு வார்எழு பாருக்கும் ஆதிபரே.

ஆதித்தன் அம்புலி அங்கி குபேரன் அமரர்தங்கோன்
 போதிற் பிரமன் புராரி முராரி பொதியமுனி
 காதிப் பொருபடைக் கந்தன் கணபதி காமன்முதல்
 சாதித்த புண்ணியர் எண்ணிலர் போற்றுவர் தையலையே.

தைவந்து நின்னடித் தாமரை சூடிய சங்கரற்குக்
 கைவந்த தீயும் தலைவந்த ஆறும் கரந்ததெங்கே
 மெய்வந்த நெஞ்சின் அல் லால்ஒரு காலும் விரகர்தங்கள்
 பொய்வந்த நெஞ்சில் புக அறி யாமடப் பூங்குயிலே.

சுயிலாய் இருக்கும் கடம்பா டலியிடைக் கோலஇயல்
 மயிலாய் இருக்கும் இமயா சலத்திடை வந்துதித்த
 வெயிலாய் இருக்கும் விசும்பில் கமலத்தின் மீதன்னமாம்
 கயிலா யருக்(கு) அன்று இமவான் அளித்த கனங்குழையே.

குழையைத் தழுவிய கொன்றையந் தார்கமழ் கொங்கைவல்லி
 கழையைப் பொருத திருநெடுந் தோளும் கருப்புலில்லும்
 விழையப் பொருதிறல் வேரியம் பாணமும் வெண்ணகையும்
 உழையைப் பொருகண்ணும் நெஞ்சில்எப் போதும் உதிக்கின்றவே.

நூற் பயன்

ஆத்தாளை எங்கள் அபிராம வல்லியை அண்டம் எல்லாம்
 பூத்தாளை மாதுளம் பூநிறத் தாளைப் புலிஅடங்கக்
 காத்தாளை ஐங்கணை பாசாங் குசமும் கரும்பும் அங்கை
 சேர்த்தாளை முக்கண்ணி யைத்தொழு வார்க்(கு)ஒருதீங்கில்லையே

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவபுராணம்

தொல்லையிரும் பிறவிச் சூழ்ந்தனை நீக்கி
அல்லறைத் தானந்தம் ஆக்கியதே - எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவர் எங்கோன்
திருவாசகம் என்னுந் தேன்.

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க
ஆகம மாகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க
ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடி வாழ்க
வேகம் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞுகன்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரம்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரம்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க
ஈசன்அடி போற்றி எந்தை அடிபோற்றி
தேசன் அடிபோற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி

சீரார் பெருந்துறைநம் தேவன் அடிபோற்றி
 ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி
 சிவன் அவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
 அவன் அருளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
 சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுராணந் தன்னை
 முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன்யான்
 கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
 எண்ணுதற்கு எட்டா எழிலார் கழல் இறைஞ்சி
 விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
 எண்ணிறந்து எல்லை இலாதானே நன்பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமாறு ஒன்றறியேன்
 புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
 மெய்யேஉன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே
 வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
 பொய்யா யினஎல்லாம் போயகல வந்தருளி
 மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
 எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
 அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
 ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
 ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
 போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்
 நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே

மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
 கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
 சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
 நிறங்கள் ஓர் ஐந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
 மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை
 மறைந்திட முடிய மாய இருளை
 அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
 புறந்தோல் போர்த்தெங்கும் புழுஅழுக்கு மூடி
 மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிவை
 மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
 விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
 கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் உருகும்
 நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
 நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
 தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
 மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
 தேசனே தேன்ஆர் அமுதே சிவபுரனே
 பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
 நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சம்கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
 ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே
 நீராய் உருக்கிஎன் ஆருயிராய் நின்றானே
 இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
 அன்பருக்கு அன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாய்
 சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்துஎன்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே

கூர்த்த மெய்ஞ்ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தம் கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வும் இலாப் புண்ணியனே
 காக்கும் எம் காவலனே காண்பரிய பேர் ஒளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமிக்காய் நின்ற
 தோற்றச் சுடர் ஒளியாய் சொல்லாத நுண் உணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்துஅறிவாம்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவே என்சிந்தனையுள்
 ஊற்றான உண்ணார் அமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
 ஆற்றேன்எம் ஐயா அரனேஓ என்றுஎன்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டுஇங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நடட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
 தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஒஎன்று
 சொல்லற்கு அரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருள்உணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவபுராணம் முற்றிற்று

உ
சிவமயம்
திருவெம்பாவை

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாள் தடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
போதார் அமளியின் மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனு மாகாள் கிடந்தாள் என்னே யென்னே
ஈதே எந்தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய். 1

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய் இராப்பகல் நாம்
பேசும்போ தெப்போதிப் போதார் அமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்
சீசீ இவையுஞ் சிலவோ விளையாடி
ஏசு மிடமீதோ விண்ணோர்க ளேத்துதற்குக்
கூசுமலர்ப் பாதந் தந்தருள வந்தருளுந்
தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
ஈசனார்க் கன்பார்யாம் ஆரேலோர் எம்பாவாய். 2

முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந் தெதிரெழுந்தென்
 அத்தனா னந்தன் அமுதன் என் றள்ளுறித்
 தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்
 பத்துடையீர் ஈசன் பழவடியீர் பாங்குடையீர்
 புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ
 எத்தோநின் அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ
 சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நம்சிவனை
 இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோ ரெம்பாவாய். 3

ஒண்ணித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
 வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லோரும் வந்தாரோ
 எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்
 கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
 விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
 கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக் கசிந்துள்ளம்
 உண்ணைக்கு நின்றுருக யாம்மாட்டோம் நீயேவந்து
 எண்ணிக் குறையில் துயிலேலோ ரெம்பாவாய். 4

மாலறியா நான்முகனுங் காணா மலையினைநாம்
 போலறிவோம் என்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
 பாலுறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடைதிறவாய்
 ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான்
 கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டுஞ்
 சிலமும் பாடிச் சிவனே சிவனே என்று
 ஒலம் இடினும் உணராய் உணராய்காண்
 ஏலக் குழலி பரிசேலோ ரெம்பாவாய். 5

மானேநீ நென்னலை நாளைவந்துங்களை
 நானே யெழுப்புவன் என்றலும் நாணாமே

போனதிசைபகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
 வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்
 தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
 வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குன் வாய்திறவாய்
 ஊனே உருகாய் உனக்கே உறுமெமக்கும்
 ஏனோர்க்குந் தங்கோனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய். 6

அன்னே இவைபுஞ் சிலவோ பல அமரர்
 உன்னற் கரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான்
 சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
 தென்னாவென் னாமுன்னம் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
 என்னானை என்னரையன் இன்னமுதென் றெல்லோமும்
 சொன்னோங்கேள் வெவ்வேறாய் இன்னந் துயிலுதியோ
 வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
 என்னே துயிலின் பரிசேலோ ரெம்பவாய். 7

கோழி சிலம்பச் சிலம்புங் குருகெங்கும்
 ஏழில் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்கெங்கும்
 கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
 கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ
 வாழியீ தென்ன உறக்கமோ வாய்திறவாய்
 ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறோ
 ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
 ஏழைபங் காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய். 8

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே
 பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே
 உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றஉன் சீரடியோம்
 உன்னடியார் தாள்பணியோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்

அன்னவரே எங்கணவ ராவார் அவருகந்து

சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்ன வகையே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
என்ன குறையும் இலோமேலோ ரெம்பாவாய். 9

பாதாளம் ஏழினும்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்

போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள் முடிவே
பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்
வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்
ஓத உலவா ஒருதோழன் தொண்டருள்
கோதில் குலத்தரந்தன் கோயிற்பிணாப் பிள்ளைகள்
ஏதவன் ஊர் ஏதவன்பேர் ஆருற்றார் ஆரயலார்
ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோ ரெம்பாவாய். 10

மொய்யார் தடம் பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்

கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
ஐயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்காண் ஆரழல்போற்
செய்யாவெண் ணீறாடி செல்வா சிறுமருங்குல்
மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
ஐயா நீஆட் கொண்டருளும் விளையாட்டின்
உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்
எய்யாமற் காப்பாய் எமையேலோ ரெம்பாவாய். 11

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்தாடும்

தீர்த்தனற் றில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீயாடும்
சூத்தனிவ் வானுங் குவலயமும் எல்லோமும்
காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி
வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்கலைகள்
ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய அணிசூழல்மேல் வண்டார்ப்பப்

பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
ஏத்தி இருஞ்சனைநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய். 12

பைங்குவளைக் கார்மலராற் செங்கமலப் பைம்போதால்
அங்கங் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
தங்கள் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவிற்புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்
சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்
கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல் பொங்கப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந்தாடேலோ ரெம்பாவாய். 13

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிச்
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
பாதத்திறம்பாடி ஆடேலோ ரெம்பாவாய். 14

ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் கனிகூர
நீரொருகால்ஓவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்
பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத் தான்பணியாள்
பேரரையற் சிங்ஙனே பித்தொருவர் ஆமாறும்
ஆரொருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
வாருருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந்தாடேலோ ரெம்பாவாய். 15

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்துடையாள்
 என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையாள் இட்டிடையின்
 மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்
 பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம்
 என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள்
 தன்னிற் பிரிவிலா வெங்கோமான் அன்பர்க்கு
 முன்னி அவள்நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே
 என்னப் பொழியாய் மழையேலோ ரெம்பாவாய். 16

செங்க ணவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்
 எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதாக்
 கொங்குண் சுருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
 இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
 செங்கமலப் பொற்பாதந் தந்தருளுஞ் சேவகனை
 அங்கண் அரசை அடியோங்கட் காரமுதை
 நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழ்ப்
 பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்தாடேலோ ரெம்பாவாய். 17

அண்ணா மலையான் அடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
 விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றாற்போல்
 கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார்சுரப்பத்
 தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
 பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
 விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகிக்
 கண்ணார் அமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
 பெண்ணையிப்பூம்புனல்பாய்ந்தாடேலோ ரெம்பாவாய். 18

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலமென்
 றங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்

எங்கள் பெருமான் உனக்கொன்றுரைப்போங்கேள்
 எங்கொங்கை நின்னன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க
 எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
 கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
 இங்கிப்பரிசே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
 எங்கெழிலென் ஞாயி ரெமக்கேலோ ரெம்பாவாய். 19

போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்
 போற்றி அருளுகநின் அந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்
 போற்றியெல்லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
 , போற்றியெல்லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
 போற்றி யெல்லாவுயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள்
 போற்றிமால் நான்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்
 போற்றியாம் உய்யஆட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
 போற்றியாம் மார்கழிநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய். 20

திருச்சிற்றம்பலம்

விநாயகர் அகவல்

திருச்சிற்றம்பலம்

சீதக் களபச் செந்தா மரைப்பும்
பாதச் சிலம்பு பலஇசை பாடப்
பொன்அரை ஞாணும் பூந்துகி லாடையும்
வன்ன மருங்கில் வளர்ந்தழ கெறிப்பப்
பேழை வயிறும் பெரும்பாரக் கோடும்
வேழ முகமும் விளங்குசிந் தூரமும்
அஞ்சு கரமும் அங்குச பாசமும்
நெஞ்சிற் குடிகொண்ட நீல மேனியும்
நான்ற வாயும் நாலிரு புயமும்
மூன்று கண்ணும் மும்மதச் சுவடும்
இரண்டு செவியும் இலங்குபொன் முடியும்
திரண்டமுப் புரிநூல் திகழொளி மார்பும்
சொற்பதங் கடந்த தூரியமெய்ஞ் ஞான
அற்புதன் ஈன்ற கற்பகக் களிநே !
முப்பழம் நுகரும் மூடிக வாகன !
இப்பொழு தென்னை யாட்கொள வேண்டித்
தாயா யெனக்குத் தானெழுந் தருளி
மாயாப் பிறவி மயக்க மறுத்தே
திருந்திய முதல்ஐந் தெழுத்துந் தெளிவாய்ப்
பொருந்தவே வந்தென் உளந்தனிற் புகுந்து,
குருவடி வாகிக் குவலயந் தன்னில்
திருவடி வைத்துத் திறம்இது பொருள்ளன
வாடா வகைதான் மகிழ்ந்தெனக் கருளிக்,
கோடா யுதத்தாற் கொடுவினை களைந்தே

உவட்டா உபதேசம் புகட்டினன் செவியில்
 தெவிட்டாத ஞானத் தெளிவையுங் காட்டி,
 ஐம்புலன் றன்னை அடக்கு முபாயம்
 இன்புறு கருணையின் இனிதெனக் கருளிக்,
 கருவிக ளொடுங்குங் கருத்தினை யறிவித்து
 இருவினை தன்னை அறுத் திருள் கடிந்து
 தலமொரு நான்குந் தந்தெனக் கருளி
 மலமொரு மூன்றின் மயக்க அறுத்தே,
 ஒன்பது வாயில் ஒருமந் திரத்தால்
 ஐம்புலக் கதவை அடைப்பதுங் காட்டி
 ஆறா தாரத் தங்கிசை நிலையும்
 பேறா நிறுத்திப் பேச்சரை யறுத்தே,
 இடைபிங் கலையின் எழுத்தறி வித்துக்,
 கடையிற் சுழுமுனைக் கபாலமுங் காட்டி,
 மூன்றுமண் டலத்தின் முட்டிய தூணின்
 நான்றெழு பாம்பின் நாவில் உணர்த்திக்,
 குண்டலி யதனிற் கூடிய அசபை
 விண்டெழு மந்திரம் வெளிப்பட உரைத்து,
 மூலா தாரத்தின் மூண்டெழு கனலைக்
 காலால் எழுப்புங் கருத்தறி வித்தே
 அமுத நிலையும் ஆதித்தன் இயக்கமும்
 குமுத சகாயன் குணத்தையுங் கூறி
 இடைச்சக் கரத்தின் ஈரெட்டு நிலையும்
 உடற்சக் கரத்தின் உறுப்பையுங் காட்டிச்,
 சண்முக தூலமுஞ் சதுர்முகச் சூக்கமும்
 எண்முக மாக இனிதெனக் கருளிப்,
 புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்

தெரியெட்டு நிலையும் தெரிசனப் படுத்திக்,
 கருத்தினிற் கபால வாயில் காட்டி,
 இருத்தி முத்தி இனிதெனக் கருளி,
 என்னை அறிவித், தெனக்கருள் செய்து
 முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்தே,
 வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்
 தேக்கியே என்றன் சிந்தை தெளிவித்து
 இருள்வெளி யிரண்டிற் கொன்றிட மென்ன
 அருள்தரும் ஆனந்தத் தழுத்தி, என்செவியில்
 எல்லை இல்லா ஆனந் தமளித்து
 அல்லல் களைந்தே, அருள்வழி காட்டிச்,
 சத்தத்தி னுள்ளே சதாசிவம் காட்டிச்,
 சித்தத்தி னுள்ளே சிவலிங்கங் காட்டி,
 அணுவிற் கணுவாய் அப்பாலுக் கப்பாலாய்க்
 கணுமுற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி,
 வேடமும் நீறும் விளங்க நிறுத்திக்,
 கூடுமெய்த் தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி,
 அஞ்சக் கரத்தின் அரும்பொருள் தன்னை
 நெஞ்சக் கருத்தின் நிலையறி வித்துத்,
 தத்துவ நிலையைத் தந்தெனை ஆண்ட
 வித்தக ! விநாயக ! விரைகழல் சரணே.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீ கந்தர் சஷ்டி கவசம்

நோசை வெண்பா

துதிப்போர்க்கு வல்வினைபோம் துன்பம்போம் நெஞ்சிற்
பதிப்போர்க்குச் செல்வம் பவித்துக் - கதிந்(து) ஓங்கும்
நிடடையுங் கைகவடும், நாமலர்அருள் கந்தர்
சஷ்டி கவசந் தணை.

காப்பு

அமரர் இடர்தீர அமரம் புரிந்த
குமரன் அடி நெஞ்சே குறி.

சஷ்டியை நோக்கச் சரவண பவனார்
சிஷ்டருக் குதவும் செங்கதிர் வேலோன்
பாத மிரண்டில் பன்மணிச் சதங்கை
கீதம் பாடக் கிண்கிணி யாட
மைய நடஞ்செயும் மயில்வா கனனார்
கையில்வே லாலெனைக் காக்கவென் றுவந்து
வரவர வேலா யுதனார் வருக!
வருக! வருக! மயிலோன் வருக!
இந்திரன் முதலா எண்திசை போற்ற
மந்திர வடிவேல் வருக! வருக!
வாசவன் மருகா வருக வருக!
நேசக் குறமகள் நினைவோன் வருக!
ஆறுமுகம் படைத்த ஐயா வருக!
நீறிடும் வேலவன் நித்தம் வருக!
சிரகிரி வேலவன் சீக்கிரம் வருக!
சரவண பவனார் சடுதியில் வருக!

ரஹண பவச ரரரர ரரர

ரிஹண பவச ரிரிரிரி ரிரிரி

விணப சரஹண வீரா நமோ நம

நிபவ சரஹண நிறநிற நிறென

வசர ஹணப வருக! வருக!

அசுரர் குடிகெடுத்த ஐயா வருக!

என்னை யாளு மிளையோன் கையில்

பன்னிரண் டாயுதம் பாசாங் குசமும்

பரந்த விழிகள் பன்னிரண் டிலங்க

விரைந்தெனைக் காக்க வேலோன் வருக!

ஐயும் கிலியும் அடைவுடன் செளவும்

உய்யொளி செளவும் உயிரையும் கிலியும்

கிலியுஞ் செளவும் கிளரொளி யையும்

நிலைபெற் றென்முன் நித்தமும் மொளிரும்

சண்முகன் றீயும் தனியொளி யொவ்வும்

குண்டலி யாஞ்சிவ குகன்றினம் வருக!

ஆறு முகமும் அணிமுடி யாறும்

நீறிடு நெற்றியும் நீண்ட புருவமும்

பன்னிரு கண்ணும் பவளச்செவ் வாயும்

நன்னெறி நெற்றியில் நவமணிச் சுட்டியும்

ஈராறு செவியில் இலகு குண்டலமும்

ஆறிரு திண்புயத் தழகிய மார்பில்

பல்பூ ஷணமும் பதக்கமுந் தரித்து

நன்மணி பூண்ட நவரத்ன மாலையும்

முப்புரி நூலும் முத்தணி மார்பும்

செப்பழ குடைய திருவயி றுந்தியும்

துவண்ட மருங்கிற் சுடரொளிப் பட்டும்

நவரத்தினம் பதித்த நற்சீராவும்
 இருதொடை யழகும் இணைமுழந் தாளும்
 திருவடி யதனில் சிலம்பொலி முழங்க
 செககண செககண செககண செககண
 மொகமொக மொகமொக மொகமொக மொகென
 நகநக நகநக நகநக நகென
 டிகுகுண டிகுடிகு டிகுகுண டிகுண
 ரரரர ரரரர ரரரர ரரர
 ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரிரி ரிரிரி
 டுடுடுடு டுடுடுடு டுடுடுடு டுடுடு
 டகுடகு டிகுடிகு டங்கு டங்கு
 விந்து விந்து மயிலோன் விந்து
 முந்து முந்து முருகவேள் முந்து
 என்றனை யாளும் ஏரகச் செல்வ
 மைந்தன் வேண்டும் வரமகிழ்ந் துதவும்
 லாலா லாலா லாலா வேசமும்
 லீலா லீலா லீலா விநோதனென்று
 உந்திரு வடியை உறுதியென் றெண்ணும்
 எந்தலை வைத்துன் இணையடி காக்க
 என்னுயிர்க் குயிராம் இறைவன் காக்க
 பன்னிரு விழியால் பாலனைக் காக்க
 அடியேன் வதனம் அழகுவேல் காக்க
 பொடிபுனை நெற்றியைப் புனிதவேல் காக்க
 கதிர்வே லிரண்டு கண்ணினைக் காக்க
 விழிசெவி யிரண்டும் வேலவர் காக்க
 நாசிக ளிரண்டும் நல்வேல் காக்க
 பேசிய வாய்தனைப் பெருவேல் காக்க
 முப்பத் திருபல் முனைவேல் காக்க

செப்பிய நாவைச் செவ்வேல் காக்க
 கன்ன மிரண்டும் கதிர்வேல் காக்க
 என்னிளங் கழுத்தை இனியவேல் காக்க
 மார்பை இரத்தின வடிவேல் காக்க
 சேரிள முலைமார் திருவேல் காக்க
 வடிவே லிருதோள் வளம்பெறக் காக்க
 பிடரிக ளிரண்டும் பெருவேல் காக்க
 அழகுடன் முதுகை அருள்வேல் காக்க
 பழுபதி னாறும் பருவேல் காக்க
 வெற்றிவேல் வயிற்றை விளங்கவே காக்க
 சிற்றிடை யழகுறச் செவ்வேல் காக்க
 நாணாங் கயிற்றை நல்வேல் காக்க
 ஆண்பெண் குறிகளை அயில்வேல் காக்க
 பிட்ட மிரண்டும் பெருவேல் காக்க
 வட்டக் குதத்தை வல்வேல் காக்க
 பணைத்தொடை யிரண்டும் பருவேல் காக்க
 கணைக்கால் முழந்தாள் கதிர்வேல் காக்க
 ஐவிர லடியிணை அருள்வேல் காக்க
 கைக ளிரண்டும் கருணைவேல் காக்க
 முன்கை யிரண்டும் முரண்வேல் காக்க
 பின்கை யிரண்டும் பின்னவள் இருக்க
 நாவிற் சரஸ்வதி நற்றுணை யாக
 நாபிக் கமலம் நல்வேல் காக்க
 முப்பா னாடியை முனைவேல் காக்க
 எப்பொழுதும் எனை எதிர்வேல் காக்க
 அடியேன் வசனம் அசைவுள நேரம்
 கடுகவே வந்து கனகவேல் காக்க
 வரும்பகல் தன்னில் வச்சிரவேல் காக்க

அரையிருள் தன்னில் அனையவேல் காக்க
 ஏமத்திற் சாமத்தில் எதிர்வேல் காக்க
 தாமதம் நீக்கிச் சதுர்வேல் காக்க
 காக்க காக்க கனகவேல் காக்க
 நோக்க நோக்க நொடியினில் நோக்க
 தாக்க தாக்க தடையறத் தாக்க
 பார்க்கப் பார்க்கப் பாவம் பொடிபட
 பில்லி சூனியம் பெரும்பகை யகல
 வல்ல பூதம் வலாஷ்டிகப் பேய்கள்
 அல்லற் படுத்தும் அடங்கா முனியும்
 பிள்ளைகள் தின்னும் புழக்கடை முனியும்
 கொள்ளிவாய்ப் பேய்களும் குறளைப் பேய்களும்
 பெண்களைத் தொடரும் பிரமராட் சதரும்
 அடியனைக் கண்டால் அலறிக் கலங்கிட
 இரிசி காட்டேரி இத்துன்ப சேனையும்
 எல்லிலும் இருட்டிலும் எதிர்படும் அண்ணரும்
 கனபூசை கொள்ளும் காளியோ டனைவரும்
 விட்டாங் காரரும் மிகுபல பேய்களும்
 தண்டியக் காரரும் சண்டா ளர்களும்
 என்பெயர் சொல்லவும் இடிவிழுந் தோடிட
 ஆனை யடியினில் அரும்பா வைகளும்
 பூனை மயிரும் பிள்ளைக ளென்பும்
 நகமும் மயிரும் நீள்முடி மண்டையும்
 பாவைக ளுடனே பலகல சத்துடன்
 மனையிற் புதைத்த வஞ்சனை தனையும்
 ஒட்டியப் பாவையும் ஒட்டியச் செருக்கும்
 காசும் பணமும் காவுடன் சோறும்
 ஒது மஞ்சனமும் ஒருவழிப் போக்கும்

அடியனைக் கண்டால் அலைந்து குலைந்திட
 மாற்றார் வஞ்சகர் வந்து வணங்கிட
 காலதூ தாளெனைக் கண்டாற் கலங்கிட
 அஞ்சி நடுங்கிட அரண்டு புரண்டிட
 வாய்விட்ட டலறி மதிசெட் டோடப்
 படியினில் முட்டப் பாசக் கயிற்றால்
 கட்டுடன் அங்கம் கதறிடக் கட்டு
 கட்டி யுருட்டு கால்சை முறியக்
 கட்டு கட்டு கதறிடக் கட்டு
 முட்டு முட்டு விழிகள் பிதுங்கிட
 செக்கு செக்கு செதில் செதிலாக
 சொக்கு சொக்கு சூர்ப்பகைச் சொக்கு
 குத்து குத்து கூர்வடி வேலால்
 பற்று பற்று பகலவன் தணலெரி
 தணலெரி தணலெரி தணலது வாக
 விடுவிடு வேலை வெருண்டது வோடப்
 புலியும் நரியும் புன்னரி நாயும்
 எலியும் கரடியும் இனித்தொடர்ந் தோடத்
 தேளும் பாம்பும் செய்யான் பூரான்
 கடிவிட விஷங்கள் கடித்துய ரங்கம்
 ஏறிய விஷங்கள் எளிதுடன் இறங்க
 ஒளிப்புஞ் சுளுக்கும் ஒருதலை நோயும்
 வாதஞ் சயித்தியம் வலிப்புப் பித்தம்
 சூலைசயங் குன்மம் சொக்குச் சிரங்கு
 குடைச்சல் சிலந்தி குடல்விப் பிரிதி
 பக்கப் பிளவை படர்தொடை வாழை
 கடுவன் படுவன் கைத்தாள் சிலந்தி
 பற்குத் தரணை பருவரை யாப்பும்

எல்லாப் பிணியும் என்றனைக் கண்டால்
 நில்லா தோட நீயெனக் கருள்வாய்
 ஈரேழ் உலகமும் எனக்குற வாக
 ஆணும் பெண்ணும் அனைவரு மெனக்கா
 மண்ணா ளரசரும் மகிழ்ந்துற வாகவும்
 உன்னைத் துதிக்க உன்திரு நாமம்
 சரவண பவனே சையொளி பவனே
 திரிபுர பவனே திகழொளி பவனே
 பரிபுர பவனே பவமொழி பவனே
 அரிதிரு மருகா அமரா பதியைக்
 காத்துத் தேவர்கள் கடுஞ்சிறை விடுத்தாய்
 கந்தா குகனே கதிர்வே லவனே
 கார்த்திகை மைந்தா கடம்பா கடம்பனை
 இடும்பனை யழித்த இனியவேல் முருகா
 தணிகா சலனே சங்கரன் புதல்வா
 கதிர்காமத் துறை கதிர்வேல் முருகா
 பழநிப் பதிவாழ் பால குமரா
 ஆவினன் குடிவாழ் அழகிய வேலா
 செந்தின்மா மலையுறும் செங்கல்வ ராயா
 சமரா புரிவாழ் சண்முகத் தரசே
 காரார் குழலாள் கலைமகள் நன்றாய்
 என்நா விருக்க யானுனைப் பாட
 எனைத்தொடர்ந் திருக்கும் எந்தை முருகனைப்
 பாடினேன் ஆடினேன் பரவச மாக
 ஆடினேன் ஆடினேன் ஆவினன் பூதியை
 நேச முடன்யான் நெற்றியில் அணியப்
 பாச வினைகள் பற்றது நீங்கி
 உன்பதம் பெறவே உன்னரு ளாக

அன்புட னிரகூழி அன்னமுஞ் சொன்னமும்
 மெத்த மெத்தாக வேலா யுதனார்
 சித்திபெற் றடியேன் சிறப்புடன் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மயிலோன் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க வடிவேல் வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மலைக்குரு வாழ்க
 வாழ்க வாழ்க மலைக்குற மகளுடன்
 வாழ்க வாழ்க வாரணத் துவசம்
 வாழ்க வாழ்க என் வறுமைகள் நீங்க
 எத்தனை குறைகள் எத்தனை பிழைகள்
 எத்தனை யடியேன் எத்தனை செய்யினும்
 பெற்றவன் நீகுரு பொறுப்ப துன்கடன்
 பெற்றவன் குறமகள் பெற்றவ ளாமே
 பிள்ளையென் றன்பாய் பிரிய மளித்து
 மைந்தனென் மீதுன் மனமகிழ்ந் தருளித்
 தஞ்சமென் றடியார் தழைத்திட அருள்செய்
 கந்தர் சஷ்டி கவசம் விரும்பிய
 பாலன் தேவ ராயன் பகர்ந்ததைக்
 காலையில் மாலையில் கருத்துடன் நாளும்
 ஆசா ரத்துடன் அங்கந் துலக்கி
 நேச முடனொரு நினைவது வாகிக்
 கந்தர் சஷ்டி கவச மிதனைச்
 சிந்தை கலங்காது தியானிப் பவர்கள்
 ஒருநாள் முப்பத் தாறுருக் கொண்டு
 ஒதியே ஜெபித்து உகந்துநீ றணிய
 அஷ்டதிக் குள்ளோர் அடங்கலும் வசமாய்த்
 திசைமன்ன ரெண்மர் செயல தருளுவர்
 மாற்றல ரெல்லாம் வந்து வணங்குவர்

நவகோள் மகிழ்ந்து நன்மை யளித்திடும்
 நவமத னெனவும் நல்லெழில் பெறுவர்
 எந்த நாளும் மீரெட்டாய் வாழ்வர்
 கந்தர்கை வேலாம் கவசத் தடியை
 வழியாய்க் காண மெய்யாய் விளங்கும்
 விழியாற் காண வெருண்டிடும் பேய்கள்
 பொல்லா தவரைப் பொடிப்பொடி யாக்கும்
 நல்லோர் நினைவில் நடனம் புரியும்
 சர்வ சத்துரு சங்கா ரத்தடி
 அறிந்தென துள்ளம் அஷ்டலட் சுமிகளில்
 வீரலட் சுமிக்கு விருந்துண வாசச்
 குரபத் மாவைத் துணித்தகை அதனால்
 இருபத் தேழ்வர்க்கு உவந்தமு தனித்த
 குருபரன் பழநிக் குன்றினி லிருக்கும்
 சின்னக் குழந்தை சேவடி போற்றி
 எனைத்தடுத்தாட்கொள என்றன துள்ளம்
 மேவிய வடிவுறும் வேலவ போற்றி
 தேவர்கள் சேனா பதியே போற்றி
 குறமகள் மனமகிழ் கோவே போற்றி
 திறமிகு திவ்விய தேகா போற்றி
 இடும்பா யுதனே இடும்பா போற்றி
 கடம்பா போற்றி கந்தா போற்றி
 வெட்சி புனையும் வேளே போற்றி
 உயர்கிரி கனக சபைக்கோ ரரசே
 மயில்நட மிடுவோய் மலரடி சரணம்
 சரணம் சரணம் சரவண பவஓம்
 சரணம் சரணம் சண்முகா சரணம்
 நீமையில் னீற்றிருக்கும் நேசன் திருவருளால்
 ஞாலம் சிறக்கும் நனி.

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் அருளிச் செய்த
கந்தரலங்காரம்

காப்பு

அடலரு ணைத்திருக் கோபுரத்தே அந்த வாயிலுக்கு
வடவரு கிற்சென்று கண்டு கொண்டேன் வரு வார்தலையிற்
தடப டெனப்படு குட்டுடன் சர்க்கரை மொக்கியகைக்
கடதட கும்பக் களிற்றுக் கிளைய களிற்றினையே.

நூல்

பேற்றைத் தவஞ்சற்று மில்லாத என்னை ப்ரபஞ்சமென்னுஞ்
சேற்றைக் கழிய வழிவிட்டவா செஞ் சடாடவிமேல்
ஆற்றைப் பணியை யிதழியைத் தும்பையை அம்புலியின்
கீற்றைப் புணைந்த பெருமான் குமாரன் க்ருபாகரனே. 01

அழித்துப் பிறக்கவொட்டா அயில் வேலன் கவியையன் பால்
எழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றி லீரெரி மூண்டதென்ன
விழித்துப் புகையெழுப் பொங்குவெங் கூற்றன் விடுங்கயிற்றாற்
கழுத்திற் சுருக்கிட் டிழுக்குமன்றோ கவி கற்கின்றதே. 02

தேரணி யிட்டுப் புரமொரித் தான்மகன் செங்கையில்வேற்
கூரணி யிட்டனு வாகிக் கிரௌஞ்சங் குலைந்தரக்கர்
நேரணி யிட்டு வளைந்த கடகநெளிந்தது சூர்ப்
பேரணி கெட்டது தேவேந்திர லோகம் பிழைத்ததுவே. 03

ஓரவொட் டாரொன்றை யுன்னவொட் டார் மலரிட்டுனதாள்
சேரவெட்டார் ஐவர் செய்வதென் யான்சென்று தேவருய்யச்
சோரநிட டூரனைச் சூரனைக் காருடல் சோரி கக்கக்
கூரகட் டாரியிட் டோரிமைப் போதினிற் கொன்றவனே. 04

திருந்தப் புவனங்க ளீன்றபொற் பாவை திருமுலைப்பால்
 அருந்திச் சரவணப் பூந்தொட்டி லேறி யறுவர்கொங்கை
 விரும்பிக் கடலழக் குன்றழக் குரழ விம்மியமுங்
 குருந்தைக் குறிஞ்சிக் கிழவனென் றோதுங் குவலயமே. 05

பெரும்பைம் புனத்தினுட் சிற்றேனல் காக்கின்ற பேதை கொங்கை
 விரும்பும் குமரனை மெய்யன்பி னான்மெல்ல மெல்லவுள்ள
 அரும்புந் தனிப் பரமாநந்தத் தித்தித் தறிந்தவன்றே
 கரும்புந் துவர்த்துச்செந் தேனும் புளித்தறக் கைத்ததுவே. 06

சளத்திற் பிணிபட்ட சட்டுக் ரியைக்குட் டவிக்குமென்ற
 னுளத்திற் ப்ரமத்தைத் தவிர்ப்பா யுணவ ருரத்துதிரக்
 குளத்திற் குதித்துக் குளித்துக் களித்துக் குடித்து வெற்றி
 களத்திற் செருக்கிக் கழுதாட வேல்தொட்ட காவலனே. 07

ஒளியில் விளைந்த வுயர்ஞான பூதரத்துச்சியின்மேல்
 அளியில் விளைந்ததொ ராநந்தத் தேனை அநாதியிலே
 வெளியில் விளைந்த வெறும்பாழைப்பெற்ற வெறுந்தனியைத்
 தெளிய விளம்பியவா! முக மாறுடைத் தேசிகளே. 08

தேனென்று பாகென்றுவமிக் கொணாமொழித் தெய்வ வள்ளி
 கோன் அன் றெனக்குப தேசித்த தொன்றுண்டு கூறவற்றோ
 வானன்று காலன்று தீயன்று நீரன்று மண்ணுமன்று
 தானன்று நானன்று அசீரீரி யன்று சரீரியன்றே. 09

சொல்லுகைக் கில்லையென்று எல்லா மிழந்து சும்மா விருக்கும்
 எல்லையுட் செல்ல எனைவிட்டவா இகல் வேலனல்ல
 கொல்லியைச் சேர்க்கின்ற சொல்லியைக் கல்வரைக்கொவ்வைச்செவ்வாய்
 வல்லியைப் புல்கின்ற மால்வரைத் தோளண்ணல் வல்லபமே. 10

குசைநெகி ழாவெற்றி வேலோ னவுணர் குடர்குழம்பக்
 கசையிடு வாசி விசைகொண்ட வாகனப் பீலியின்கொத்
 தசைபடு கால்பட்ட சைந்தது மேரு அடியிடவெண்
 டிசைவரைதூள்பட்ட அத்தூளின் வாரி திடர்பட்டதே. 11

படைப்பட்ட வேலன் பால்வந்த வாகைப் பதாகையென்னுந்
 தடைப்பட்ட சேவல் சிறகடிக்க கொள்ளச் சலதிகிழிந்
 துடைப்பட்ட தண்ட கடாக முதிர்ந்த துடுபடலம்
 இடைப்பட்ட குன்றமு மாமேரு வெற்பு மிடிப்பட்டவே. 12

ஒருவரைப் பங்கி லுடையாள் குமார னுடைமணிசேர்
 திருவரைக் கிண்கிணி யோசை படத்திடுக் கிட்டரக்கர்
 வெருவரத் திக்குச் செவிடுபட் டெட்டுவெற்புங் கனகப்
 பருவரைக் குன்று மதிர்ந்தன தேவர் பயங்கெட்டதே. 13

குப்பாச வாழ்க்கையுட் கூத்தாடு மைவரிற் கொட்படைந்த
 இப்பாச நெஞ்சனை யீடேற்று வாயிரு நான்குவெற்பும்
 அப்பாதி யாய்விழ மேருங் குலுங்கவிண் ணாருமுய்யச்
 சப்பாணி கொட்டிய கையா றிரண்டுடைச் சண்முகனே. 14

தாவடி யோட்டு மயிலிலுந் தேவர் தலையிலுமென்
 பாவடி யேட்டிலும் பட்டதன் றோபடி மாவலிபால்
 மூவடி கேட்டன்று முதண்ட கூட முகடுமுட்டச்
 சேவடி நீட்டும் பெருமான் மருகன்றன் சிற்றடியே. 15

தடுங்கோள் மனத்தை விடுங்கோள் வெகுளியைத் தாமென்றும்
 இடுங்கோ ளிருந்த படியிருங் கோளெழு பாருமுய்யக்
 கொடுங்கோபச் சூருடன்குன்றந் திறக்கத் தொளைக்கவைவேல்
 விடுங்கோ னருள்வந்து தானே உமக்கு வெளிப்படுமே. 16

வேதாகம சித்ர வேலா யுதன் வெட்சி பூத்ததண்டைப்
 பாதார விந்தம் அரணாக அல்லும் பகலுமில்லாச்
 சூதான தற்ற வெளிக்கே யொளித்துச் சும்மாவிருக்கப்
 போதா யினிமன மேதெரி யாதொரு பூதர்க்குமே. 17

வையிற் கதிர்வடி. வேலோனை வாழ்த்தி வறிஞர்க்கென்றும்
 நொய்யிற் பிளவள வேனும் பகிர்மின்க ணுங்கட்கிங்ஙன்
 வெய்யிற் கொதுங்க வுதவா உடம்பின் வெறுநிழல்போற்
 கையிற் பொருளு முதவாது காணுங் கடைவழிக்கே. 18

சொன்ன கிரௌஞ்ச கிரியூ டுருவத் தொலைத்தவைவேல்
மன்ன கடம்பின் மலர்மாலை மார்ப மெளனத்தையுற்று
நின்னை யுணர்ந்துணர்ந் தெல்லா மொருங்கிய நிர்க்குணம்பூண்
டென்னை மறந்திருந் தேன்றிறந் தேவிட்ட திவ்வுடம்பே. 19

கோழிக் கொடிய னடிபணி யாமற் குவலயத்தே
வாழக் கருது மதியிலி காளுங்கள் வல்வினைநோய்
ஊழிற் பெருவலி யுண்ணவொட் டாதுஉங்க ளத்தமெல்லாம்
ஆழப் புதைத்துவைத் தால்வருமோ நும் மடிப்பிறகே. 20

மரணப்ர மாத நமக்கில்லை யாமென்றும் வாய்த்ததுணை
கிரணக் கலாபியும் வேலுமுண் டேகிண் கிணிமுளு
சரணப்ர தாப சசிதேவி மங்கல்ய தந்தூரசுடா
பரணக்ருபாகர ஞானாகர சுரபாஸ்கரனே. 21

மொய்தா ரணிகுழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால்
வைதா ரையுமங்கு வாழவைப் போன்வொய்யா வாரணம்போற்
கைதா னினிருபதுடையான் தலைப்பத்துங் கத்தரிக்க
எய்தான் மருகன் உமையாள் பயந்த இலஞ்சியமே. 22

தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில் வாழுஞ் செழுஞ்சுடரே
வைவைத்த வேற்படை வானவனே மறவேனுணைநான்
ஐவர்க் கிடம்பெறக் காலிரண் டோட்டி அதிலிரண்டு
கைவைத்த வீடு குலையுமுன்னே வந்து காத்தருளே. 23

கின்னங் குறித்தடி யேன்செவி நீயன்று கேட்கச்சொன்ன
குன்னங் குறிச்சி வெளியாக்கி விட்டது கோடுகுழல்
சின்னங் குறிக்கக் குறிஞ்சிக் கிழவர் சிறுமிதனை
முன்னங் குறிச்சியிற் சென்று கல்யாண முயன்றவனே. 24

தண்டா யுதமுந் திரிகுலமும் விழத் தாக்கியுன்னைத்
திண்டாட வெட்டி விழவிடு வேன்செந்தில் வேலனுக்குத்
தொண்டா கியவென் அவிரோத ஞானச் சுடர்வடிவாள்
கண்டாயடா அந்தகா வந்துபார் சற்றென் கைக்கெட்டவே. 25

நீலச் சிகண்டியி லேறும் பிரானெந்த நேரத்திலுங்
கோலக் குறத்தி யுடன் வருவான் குரு நாதன்சொன்ன
சீலத்தை மெள்ளத் தெளிந்தறிவார் சிவ யோகிகளே
காலத்தை வென்றிருப் பார்; மரிப்பார் வெறுங் கர்மிகளே. 26

ஓலையுந் தூதருங் கண்டு திண்டாட லொழித்தெனக்குக்
காலையு மாலையு முன்னிற்குமே கந்தவேள் மருங்கிற்
சேலையுங் கட்டிய சீராவுங் கையிற் சிவந்தசெச்சை
மாலையுஞ் சேவற் பதாகையுந் தோகையும் வாகையுமே. 27

வேலே விளங்கு கையான் செய்ய தாளினில் வீழ்ந்திறைஞ்சி
மாலே கொளஇங்ஙன் காண்பதல்லான் மன வாக்குச்செய
லாலே அடைதற் கரிதாய் அருவுரு வாகியொன்று
போலே யிருக்கும் பொருளை யெவ் வாறு புகல்வதுவே. 28

கடத்திற் குறத்தி பிரானருளாற் கலங்காத சித்தத்
திடத்திற் புணையென யான் கடந்தேன்சித்ர மாதர் அல்குற்
படத்திற் கழுத்திற் பழுத்தசெவ்வாயிற் பணையிலுந்தித்
தடத்திற் தனத்திற் கிடக்கும் வெங்காம சமுத்திரமே. 29

பாலென்பது மொழி பஞ்சென்பது பதம் பாவையற்கண்
சேலென்பதாகத் திரிகின்ற நீசெந்தி லோன்றிருக்கை
வேலென்கிலை கொற்ற மயூர மென்கிலை வெட்சித் தண்டைக்
காலென்கிலை மனமே யெங்ஙனேமுத்தி காண்பதுவே. 30

பொக்கக் குடிலிற் புகுதா வகைபுண்ட ரீகத்தினுஞ்
செக்கச் சிவந்த கழல்வீடு தந்தருள் சிந்துவெந்து
சொக்குத் தறிபட்டுபட்டுதிரஞ் குழுகுமெனக்
கக்கக் கிரியுரு வக்கதிர் வேல்தொட்ட காவலனே. 31

கிளைத்துப் புறப்பட்ட சூர்மார்புடன் கிரி யுடுருவத்
தொளைத்துப் புறப்பட்ட வேற்கந்தனே துறந்தோருளத்தை
வளைத்துப் பிடித்துப் பதைக்கப் பதைக்க வதைக்குங் கண்ணார்க்
கிளைத்துத் தவிக்கின்ற என்னை யெந்நாள் வந்து இரட்சிப்பையே. 32

சேல்பட்ட டழிந்தது செந்தூர் வயற்பொழில் தேங்கடம்பின்
 மால்பட்ட டழிந்தது பூங்கொடியார் மனம் மாமயிலோன்
 வேல்பட்ட டழிந்தது வேலையுள் சூரனும் வெற்புமவன்
 கால்பட்ட டழிந்ததிங் கென்றலை மேலயன் கையெழுத்தே. 40

பாலே யனைய மொழியார் தமிழ்பத்தைப் பற்றியென்றும்
 மாலே கொண்டுய்யும் வகையறியேன் மலர்த் தாள்தருவாய்
 காலே மிகவுண்டு காலே யிலாத கணபணத்தின்
 மேலே துயில்கொள்ளு மாலோன் மருகசெவ் வேலவனே. 41

நிணங்காட்டுங் கொட்டிலை விட்டொரு வீடெய்தி நிற்கநிற்குங்
 குணங்காட்டி யாண்ட குருதேசிகனக் குறச்சிறுமான்
 பணங்காட்டு மல்குற் குருகுங் குமரன் பதாம்புயத்தை
 வணங்காத்தலை வந்திங்கே யெனக்கினக்கிங்ஙன் வாய்த்ததுவே. 42

கவியாற் கடலடைத் தோன்மரு கோனைக் கணபணக்கட்
 செவியாற் பணியணி கோமான் மகனைத் திறலரக்கர்
 புனியாற் பெழ்த்தொட்ட போர்வேன் முருகனைப் போற்றியன்பாற்
 குவியாக் கரங்கள்வந் தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் கூடியவே. 43

தோலாற் சவர்வைத்து நாலாறு காலிற் சுமத்தியிரு
 காலா லெழுப்பி வளைமுது கோட்டிக்கைந் நாற்றிநரம்
 பாலார்க்கையிட்டுத் தசைகொண்டு மேய்ந்த அகம்பிரிந்தால்
 வேலாற் கிரிதொளைத் தோனிரு தாளன்றி வேறில்லையே 44

ஒருபூ தருமறி யாத்தனி வீட்டி லுரையணர்வற்று
 இரு: பூத வீட்டி லிராமலென்றான் இரு கோட்டொருகைப்
 பொரு பூதரமுரித் தேகாச மிட்ட புராந்தகற்குக்
 குரு பூத வேலவன் நிட்டுர சூர குலாந்தகனே. 45

நீயான ஞான விநோதந் தனையென்று நீயருள்வாய்
 சேயான வேற் கந்தனே செந்திலாய் சித்ர மாதரல்குற்
 தோயா வருகிப் பருகிப் பெருகித் துவளுமிந்த
 மாய விநோத மநோதுக்க மானது மாய்வதற்கே. 46

பத்தித் திருமுக மாறுடன் பன்னிரு தோல்களுமாய்த்
 தித்தித் திருக்கும் அமுதுகண்டேன் செயல்மாண்டடங்கப்
 புத்திக் கமலத்துருகிப் பெருகிப் புவனமெற்றித்
 தத்திக் கரைபுரளும் பரமாநந்த சாகரத்தே. 47

புத்தியை வாங்கிநின் பாதாம் புயத்திற் புகட்டியன்பாய்
 முத்தியை வாங்க அறிகின்றிலேன் முது சூர்நடுங்கச்
 சத்தியை வாங்கத் தரமோ குவடு தவிடுபடக்
 குத்திய காங்கேயனே வினை யேற்கென் குறித்தனையே. 48

சூரியற் கிரியிற் கதிர்வே லெறிந்தவன் தொண்டர்குழாஞ்
 சாரியற் கதியன்றி வேறிலை காண் தண்டு தாவடிபோய்த்
 தேரிற் கரியிற் பரியிற் றிரிபவர் செல்வமெல்லாம்
 நீரிற் பொறியென் றறியாத பாவி நெடுநெஞ்சமே. 49

படிக்குந் திருப்புகழ் போற்றுவன் கூற்றுவன் பாசத்தினாற்
 பிடிக்கும் பொழுது வந்தஞ்சலென் பாய்பெரும் பாம்பினின்று
 நடிக்கும் பிரான் மருகாகொடுஞ் சூரனடுங்கவெற்பை
 இடிக்குங் கலாபத் தனிமயி லேறு மிராவுத்தனே. 50

மலையாறு கூறெழ வேல்வாங்கி னானை வணங்கியன்பின்
 நிலையான மாதவன் செய்குமி னோநும்மைத் தேடிவருந்
 தொலையா வழிக்குப் பொதிசோறு முற்றதுணையுங்கண்டீர்
 இலையா யினும்வெந்ததேதா யினும்பகிர்ந் தேற்றர்வர்க்கே. 51

சிகராத்ரி கூறிட்ட வேலுஞ்செஞ் சேவலுஞ் செந்தமிழாற்
 பகரார்வ மீ; பணிபா சங்க்ராம பணாமகுட
 நிகராட் சமபட்ச பட்சி துரங்க ந்ருபகுமரா
 குகராட் சமபட்ச விட்சோப தீர குணதுங்கனே. 52

வேடிச்சி கொங்கை விரும்புங் குமரனை மெய்யன்பினாற்
 பாடிக்கசிந்துள்ள போதே கொடாதவர் பாதகத்தாற்
 தேடிப் புதைந்துத் திருட்டிற் கொடுத்துத் திகைத்திளைத்து
 வாடிக்கிலேசித்து வாழ்நாளை வீணாக்கி மாய்ப்பவரே. 53

சாகைக்கு மீண்டு பிறக்கைக்கு மன்றித் தளர்ந்தவர்க்கொன்
 றீகைக் கெனைவிதித் தாயிலையே இலங் காபுரிக்குப்
 போகைக்கு நீ வழி காட்டென்று போய்க்கடல் தீக்கொளுந்த
 வாகைச் சிலைவளைத்தோன் மருகாமயில் வாகனனே. 54

ஆங்காரமு மடங்காரொடுங்கார் பரமாநந்தத்தே
 தேங்கார் நினைப்பு மறப்பு மறார்தினைப் போதளவும்,
 ஒங்காரத் துள்ளொளிக் குள்ளே முருக னுருவங்கண்டு
 தூங்கார் தொழும்புசெய்யாரென் செய்வார் யமதூதருக்கே. 55

கிழியும் படியடற் குன்றெறிந்தோன் கவி கேட்டுருகி
 இழியுங் கவிகற் றிடாதிருப் பீரெரி வாய்நரகக்
 குழியுந்துயரும் விடாய்ப்படக் கூற்றுவ னூர்க்குச் செல்லும்
 வழியுந்துயரும் பகரீர் பகரீர் மறந்தவர்க்கே. 56

பொருபிடியுங் களிறும்விளை யாடும் பனச்சிறுமான்
 தருபிடி காவல சண்முக வாவெனச் சாற்றிநித்தம்
 இருபிடி சோறுகொண் டிட்டுண் டிருவினை யோமிறந்தால்
 ஒருபிடி சாம்பருங் காணாது மாய உடம்பிதுவே. 57

நெற்றாப் பசங்கதிர்ச் செவ்வேனல் காக்கின்ற நீலவள்ளி
 முற்றாத் தனத்திற் கினிய பிரான்இக்கு முல்லையுடன்
 பற்றாக்கை யும்வெந்து சங்க்ராம வேளும் படவிழியாற்
 செற்றார்க்கினியவன் தேவேந்த்ர லோக சிகாமணியே. 58

பொங்கார வேலையில் வேலைவிட் டோனருள் போலுதவ
 எங்கா யினும்வரும் ஏற்பவர்க் கிட்ட திடாமல்வைத்த
 வங்கா ரமுமுங்கள் சிங்கார வீடு மடந்தையருஞ்
 சங்காதமோ கெடு வீருயிர் போமத் தினிவழிக்கே. 59

சிந்திக்கிலே னின்றுசேவிக் கிலேன்தண்டைச் சிற்றடியை
 வந்திக்கிலேன் ஒன்றும் வாழ்த்து கிலேன்மயில் வாகனனைச்
 சந்திக்கிலேன் பொய்யை நிந்திக்கு வேலுண்மை சாதிக்கிலேன்
 புந்திக் கிலேசமுங் காயக் கிலேசமும் போக்குதற்கே. 60

வரையற்றவுணர் சிரமற்று வாரிதி வற்றச்செற்ற
 புரையற்ற வேலவன் போதித் தவா! பஞ்சபூதமுமற்
 உரையற்று ணர்வற்று உடலற்றுயிரற்றுபாயமற்றுக்
 கரையற்று இருளற் றெனதற்றிருக்கும்அக் காட்சியதே. 61

ஆலுக் கணிகலம் வெண்டலை மாலையகிலமுண்ட
 மாலுக் கணிகலந் தண்ணந்துழாய்மயி வேறுமையன்
 காலுக் கணிகலம் வானோர் முடியுங் கடம்புங்கையில்
 வேலுக் கணிகலம் வேலையுஞ் சூரனு மேருவுமே. 62

பாதித்திருவுருப் பச்சென் றவர்க்குத்தன் பாவனையைப்
 போதித்த நாதனைப் போர் வேலனைச் சென்று போற்றியுய்யச்
 சோதித்த மெய்யன்பு பொய்யோ அழுது தொழுதுருக்கி
 சாதித்த புத்திவந் தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் சந்தித்ததே. 63

பட்டிக் கடாவில் வருமந்தகா வுனைப் பாரறிய
 வெட்டிப் புறகண் டலாதுவிடேன் வெய்ய சூரனைப்போய்
 முட்டிப் பொருதசெவ் வேற்பெரு மாள்திரு முன்புநின்றேன்
 கட்டிப் புறப்படடா சத்தி வாளென்றன் கையதுவே. 64

வெட்டுங் கடாமிசைத் தோன்றும்வெங் கூற்றன் விடுங்கயிற்றாற்
 கட்டும்பொழுது விடுவிக்க வேண்டுங் கராசலங்கள்
 எட்டுங் குலகிரி யெட்டும்விட் டோடவெட் டாதவெளி
 மட்டும் புதைய விரிக்குங் கலாப மயூரத்தனே. 65

நீர்க் குமிழிக்கு நிகரென்பர் யாக்கை நில்லாது செல்வம்
 பார்க்கு மிடத்தந்த மின்போலு மென்பர் பசித்துவந்தே
 ஏற்கு மவாக்கிட வென்னினெங் கேனு மெழுந்திருப்பார்
 வேற் குமரற் கன்பிலாதவர் ஞான மிகவுந்நே. 66

பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றுநின் சிற்றடியைக்
 குறுகிப் பணிந்து பெறக்கற்றிலேன் மத கும்பகம்பத்
 தறுகட் சிறுகட் சங்கராம சயில சரசவல்லி
 இறுகத் தழுவுங் கடகாசல பன்னிருபுயனே. 67

சாடுஞ் சமரத் தனிவேல் முருகன் சரணத்திலே
 ஓடுங்கருத்தை யிருத்தவல் லார்க்குகம்போய்ச் சகம்போய்ப்
 பாடுங் கவுரிகொண் டாடப் பசுபதிநின்
 றாடும் பொழுது பரமா யிருக்கு மதீதத்திலே. 68

தந்தைக்கு முன்னத் தனிஞான வாலொன்று சாதித்தருள்
 கந்தச் சுவாமி யெனைத் தேற் றியபின்னர் காலன் வெம்பி
 வந்திப் பொழுதென்னை யென்செய்ய லாஞ்சித்தி வாலொன்றினாற்
 சிந்தத் துணிப்பான் தணிப்பருங் கோபத்ரி சூலத்தையே. 69

விழிக்குத் துணைதிரு மென்மலர்ப் பாதங்கள் மெய்ம்மை குன்றா
 மொழிக்குத் துணைமுரு காவெனு நாமங்கள் முன்புசெய்த
 பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி
 வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ்செங் கோடன் மயூரமுமே. 70

துருத்தி யெனும்படி சும்பித்து வாயுவைச் சுற்றிமுறித்
 தருத்தி யுடம்பை யொறுக்கிலென் னாஞ்சிவ யோகமென்னுங்
 குருத்தை யறிந்து முகமாறுடைக்குரு நாதன்சொன்ன
 கருத்தை மனத்திலிருத்துங்கண் டர்முத்தி கைகண்டதே. 71

சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச் செஞ்சுடர்வேல்
 வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்வரித் தோனை விளங்குவள்ளி
 காந்தனைக் கந்தக் கடம்பினைக் கார்மயில் வாகனைச்
 சாந்துணைப் போது மறவா தவர்க்கொரு தாழ்வில்லையே. 72

போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்புமுள்ளும்
 வாக்கும் வடிவுமுடிவுமில் லாதொன்று வந்துவந்து
 தாக்கு மநோலயந் தானே தருமெனைத் தன் வசத்தே
 ஆக்கு மறுமுக வாசொல் லொணாதிந்த ஆநந்தமே. 73

அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டுமவிழ்ந்த அன்பாற்
 குராப்புனை தண்டையந் தாள்தொழில் வேண்டுங் கொடிய ஐவர்
 பராக்கறல் வேண்டும் மனமும் பதைப்பறல் வேண்டுமென்றால்
 இராப்பக லற்ற இடத்தே யிருக்கை யெளிதல்லவே. 74

படிக்கின்றிலை பழநித்திரு நாமம் படிப்பவர்தாள்
முடிக்கின்றிலை முருகாவென் கிலை முசியாமலிட்டு
மிடிக்கின் றிலைபர மாநந்த மேற்கொள் விம்மிவிம்மி
நடிக்கின் றிலை நெஞ்சமே தஞ்சமேது நமக்கினியே

75

கோடாத வேதனுக்கி யான் செய்த குற்றமென் குன்றெறிந்த
தாடாளனே தென்தணிகைக் குமரநின் றண்டையந்தாள்
சூடாத சென்னியு நாடாத கண்ணுந் தொழாத கையும்
பாடாத நாவு மெனக்கே தெரிந்து படைத்தனனே.

76

சேல்வாங்கு கண்ணியர் வண்ணப் பயோதரஞ் சேர எண்ணி
மால்வாங்கி யேங்கி மயங்காமல் வெள்ளி மலையெனவே
கால்வாங்கி நிற்கும் களிற்றான் கிழத்தி கழுத்திற்கட்டு
நூல்வாங்கி டாதன்று மேல்வாங்கி பூங்கழல் நோக்குநெஞ்சே.

77

கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றாம லேற்றங் கொண்டாடுவீர்காள்
போர்கொண்ட காலனுமைக்கொண்டு போமன்று பூண்பனவுந்
தார்கொண்ட மாதரும் மாளிகையும் பணச்சாளிகையும்
ஆர்கொண்டு போவார் ஐயோ கெடுவீர்நும் அறிவின்மையே.

78

பந்தாடு மங்கையர் செங்கயற் பார்வையிற் பட்டுழலுஞ்
சிந்தா குலந்தனைத் தீர்த்தருள்வாய் செய்ய வேல்முருகா
கொந்தார் கடம்பு புடைசூழ் திருத்தணிக் குன்றினிற்குங்
கந்தா இளங்குமரா அமராவதி காவலனே.

79

மாகத்தை முட்டி வருநெடுங் கூற்றுவன்வந்த தாலென்முன்னே
தோகைப் புரவியிற் றோன்றிநிற்பாய் சுத்த நித்தமுத்தித்
த்யாகப் பொருப்பைத் தீர்புராந்தகனைத் தீரியம்பகனைப்
பாகத்தில் வைக்கும் பரம கல்யாணிதன் பாலகனே.

80

தாரா கணமெனுந் தாய்மார் அறுவார் தருமுலைப்பால்
ஆரா துமைமுலைப் பாலுண்ட பால னரையிற்கட்டுஞ்
சிராவங் கையிற் சிறுவாளும் வேலுமென் சிந்தையவே
வாராது அகல்அந்தகா வந்த போதுயிர் வாங்குவனே.

81

தகட்டிற் சிவந்த கடம்பை நெஞ்சையுந் தாளிணைக்கே
 புகட்டிப் பணியப் பணித்தரு ளாய் புண்ட ரீகளண்ட
 முகட்டைப் பிளந்து வளர்ந்திந்தர லோகத்தை முட்ட வெட்டிப்
 பகட்டிற் பொருத்திட்ட நிட்டுர குர பயங்கரனே. 82

தேங்கிய அண்டத்திமையோர் சிறைவிடச் சிற்றடிக்கே
 பூங்கழல் கட்டும் பெருமாள் கலாபப் பரவிமிசை
 தாங்கி நடப்ப முறிந்தது குரன் தளந்தனிவேல்
 வாங்கியனுப்பிடக் குன்றங்கொட்டும் வழிவிட்டவே. 83

மைவருங் கண்டத்தர் மைந்த கந்தாவென்று வாழ்த்து மிந்தக்
 கைவருந் தொண்டன்றி மற்றறி யேன்கற்ற கல்வியும் போய்ப்
 பைவருங் கேளும் பதியுங் கதறப் பழகிநிற்கும்
 ஐவருங் கைவிட்டு மெய்விடும் போதுன் னடைக்கலமே. 84

காட்டிற் குறத்தி பிரான் பதத்தேகருத்தைப் புகட்டின்
 வீட்டிற் புகுதன் மிகவெளிதே விழி நாசிவைத்து
 மூட்டிக் கபாலமு லாதார நேரண்ட மூச்சையுள்ளே
 ஓட்டிப் பிடத்தெங்கு மோடாமற் சாதிக்கும் யோகிகளே. 85

வேலாயுதன்சங்கு சக்ராயுதன் விரிஞ் சன்னறியாச்
 சூலா யுதன் தந்த கந்தச் சுவாமி சுடர்க்குடுமிக்
 காலா யுதக்கொடி யோனரு ளாய கவசமுண்டென்
 பாலா யுதம்வரு மோயம னோடு பகைக்கினுமே. 86

குமார சரணஞ் சரணமென் றண்டர் குழாந்துதிக்கும்
 அமரா வதியில் பெருமாள் திருமுக மாறுங்கண்ட
 தமரகி வைகுந் தனியான ஞான தபோதனர்க்கிங்கு
 கெமராசன் விட்ட கடையேடு வந்தினி யென்செயுமே. 87

வணங்கித் துதிக்க அறியா மனித ருடனிணங்கிக்
 குணங்கெட்ட தூட்டனை யீடேற்று வாய் கொடியுங்கழுகும்
 பிணங்கத் துணங்கையலகைகொண்டாடப்பிசிதர்தம்வாய்
 நிணங்க விக்ரம வேலா யுதந்தொட்ட நிர்மலனே. 88

பங்கே ருகனெனைப் பட்டோ லையிலிடப் பண்டுதளை
 தங்காலி விட்ட தறிந்தில னோதனி வேலெடுத்துப்
 பொங்கோதம் வாய்விடப் பொன்னஞ் சிலம்பு புலம்பவரும்
 எங்கோ ளறியி னினிநான் முகனுக் கிருவிலங்கே. 89

மாலோன் மருகனை மன்றாடி மைந்தனை வானவர்க்கு
 மேலான தேவனை மெய்ஞ்ஞான தெய்வத்தை மேதியினிற்
 சேலார் வயற்பொழிற் செங்கோடனைச் சென்று கண்டுதொழ
 நாலா யிரங்கண் படைத்திலனே யந்த நான்முகனே. 90

கருமான் மருமகனைச் செம்மான் மகளைக் களவுகொண்டு
 வருமா குலவனைச் சேவற்கைக் கோளனை வானமுய்யப்
 பொருமா வினைச்செற்ற போர்வேல னைக்கன்னிப் பூகமுடன்
 தருமா மருவு செங்கோடனை வாழ்த்து கை சாலநன்றே. 91

தொண்டர்கண்டு அண்டி மொண்டு ண்டிருக்குஞ்சுத்த ஞானமெனுந்
 தண்டையம் புண்டரிகந் தருவாய் சண்ட தண்டவெஞ்சூர்
 மண்டலஞ் கொண்டுபண் டண்டரண் டங்கொண்டு மண்டி மிண்டக்
 கண்டுகுண்டண்டர்விண்டோடாமல் வேல்தொட்டகாவலனே. 92

மண்கம முந்தித் திருமால் வலம்பரி யோசையந்த
 விண்கமழ் சோலையும் வாவிபுங் கேட்டது வேலெடுத்துத்
 தின்கிரி சிந்த வினையாடும் பிள்ளைத் திருவரையிற்
 கின்கிணி யோசை பதினாலுலகமுங் கேட்டதுவே. 93

தெள்ளிய ஏனலிற் கிள்ளையைக் கள்ளச் சிறுமியெனும்
 வள்ளியை வேட்டவன் தாள்வேட் டிலைசிறு வள்ளைதள்ளித்
 துள்ளியகெண்டையைத் தோதகச் சொல்லைநல்ல
 வெள்ளிய நித்தில வித்தார மூரலை வெட்டநெஞ்சே. 94

யான்றா னெனுஞ் சொல்லிரண்டிங் கெட்டாலன்றி யாவருக்குந்
 தோன்றாது சத்தியந் தொல்லைப் பெருநிலஞ் சூகரமாய்க்
 கீற்றான் மருகன் முருகன் க்ருபாகரன் கேள்வியினாற்
 சாற்றாரு மற்ற தனிவெளிக்கே வந்து சந்திப்பதே. 95

தடக்கொற்ற வேள்மயி லேயிடர் தீரத் தனிவிடில் நீ
வடக்கிற் கிரிக்கப் புறத்துநின் றோகையின் வட்டமிட்டுக்
கடற்கப் புறத்துங் கதிர்க்கப் புறத்துங் கனகசக்கரத்
திடர்க்கப் புறத்துந் திசைக்கப் புறந்துந் திரிகுவையே. 96

சேலிற் றிகழ்வயற் செங்கோடை வெற்பன் செழுங்கலபி
ஆலித் தந்தன் பணாமுடி தாக்க அதிர்ந்ததிர்ந்து
காலிற் கிடப்பன மாணிக்க ராசியுங் காசினியைப்
பாலிக்கு மாயனுஞ் சக்ரா யுதமும் பணிலமுமே. 97

கதிதனை யொன்றையுங் காண்கின்றிலேன் கந்த வேல்முருகா
நதிதனை யன்னபொய் வாழ்விலன் பாய் நரம் பாற்பொதித்த
பொதிதனை யுங்கொண்டு திண்டோடு மாறெனைப் போதவிட்ட
விதிதனை நொந்து நொந் திங்கேயென் றன்மனம் வேகின்றதே. 98

காவிக் கமலக் கழலுடன் சேர்த்தெனைக் காத்தருளாய்
தூவிக் குலமயில் வாகன னேதுணை யேதுமின்றித்
தாவிப் படரக் கொழுக்கொம் பிலாத தனிக்கொடிபோற்
பாவித் தனிமனந் தள்ளாடி வாடிப் பதைக் கின்றதே. 99

இடுதலைச் சற்றுங் கருதேனைப் போதமிலேனை யன்பாற்
கெடுதலி லாத் தொண் டரிற்கூட் டியவா! கிரௌஞ்சவெற்பை
அடுதலைச் சாதித்த வேலோன் பிறவி யறவிச்சிறை
விடுதலைப்பட்டது விட்டது பாச வினைவிலங்கே. 100

நூற்பயன்

சலங்காணும் வேந்தர் தமக்குமஞ்சார் யமன் சண்டைக்கஞ்சார்
துலங்கா நரசக் குழி யணுகார் துட்ட நோயணுகார்
கலங்கார் புலிக்குங் கரடிக்கும் யானைக்குங் கந்தனன்னூல்
அலங்கார நூற்று ளொருகருவி தான்கற் றறிந்தவரே. 101

திருவடியுந் தண்டை யுஞ்சிலம்புஞ் சிலம் பூடுருவப்
பொருவடி வேலுங் கடம்புந் தடம்புயம் ஆறிரண்டும்
மருவடி வான வதனங் களாறும் மலர்க் கண்களுங்
குருவடி வாய்ந்தென் னுள்ளங் குளிரங் குதிகொண்டவே. 102

இராப்பக லற்ற இடங்காட்டி யானிருந் தேதுதிக்கக்
 குராப்புனை தண்டையந் தாளரு ளாக்கரி கூப்பிட்டநாள்
 கராப்படக் கொன்றக் கரிபோற்ற நின்ற கடவுள்மெச்சும்
 பராக்ரம வேல நிருத சங்கரர பயங்கரனே. 103

செங்கேழுந்த சிவனடி வேலுந்திருமுகமும்
 பங்கே நிரைத்தநற் பன்னிரு தோளும் பதுமமலர்க்
 கொங்கே தரளஞ் சொரியுஞ்செங் கோடைக் குமரனென
 எங்கே நினைப்பினும் அங்கேயென் முன்வந்தெதிர் நிற்பனே. 104

ஆவிக்கு மோசம் வருமாறறிந்துன் னருட்பதங்கள்
 சேவிக்க என்று நினைக்கின்றி லேன்வினை தீர்த்தருளாய்
 வாவித்தடவயல் சூழ்ந் திருத்தணி மாமலை வாழ்
 சேவற் கொடியுடை யானே யமர சிகாமணியே. 105

கொள்ளித் தலையில் ஏறும்பது போலக் குலையுமென்றன்
 உள்ளத்துயரை யொழித்தரு ளாயொரு கோடிமுத்தந்
 தெள்ளிக் கொழிக்குங் கடற்செந்தின் மேவிய சேவகனே
 வள்ளிக்கு வாய்த்தவனே மயிலேறிய மாணிக்கமே. 106

சூலம் பிடித்தெம பாசஞ் சுழற்றித் தொடர்ந்துவருங்
 காலம் தனக்கொரு காலுமஞ்சேன் கடல் மீதெழுந்த
 ஆலங் குடித்த பெருமான் குமாரன் ஆறுமுகவன்
 வேலுந்திருக்கையு முண்டே நமக்கொரு மெய்த்துணையே. 107

காயத்திரி மந்திரம்

ஓம்! பூர்புவ: ஸ்ஸுவ: ! தத் ஸவிதுர் வரேண்யம் !
 பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி! தியோ யோ நஃ ப்ரசோதயாத்!!

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி

பட்டினத்தார் பாடல்கள்

ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெல்லாம் - நொந்துபெற்றுப்
பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச், - செய்ய இரு
கைப்புறத்தில் ஏந்திக் கனகமுலை தந்தாளை.
எப்பிறப்பிற் காண்பேன் இனி?

முந்தித் தவம் கிடந்து, முந்நாறுநாள் சுமந்தே
அந்தி பகலாய்ச் சிவனை ஆதரித்துத், - தொந்தி
சரியச் சுமந்து பெற்ற தாயார் தமக்கோ
எரியத் தழல்முட்டு வேன்?

வட்டிலிலும், தொட்டிலிலும், மார்மேலும், தோள்மேலும்
கட்டிலிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து - முட்டச்
சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டும் தாய்க்கோ
விறகிலிட்டுத் தீ மூட்டுவேன்?

நொந்து சுமந்துபெற்று, நோவாமல் ஏந்திமுலை
தந்து, வளர்த்தெடுத்துத் தாழாமே - அந்திபகல்
கையிலே கொண்டென்னைக் காப்பாற்றும் தாய்தனக்கோ
மெய்யிலே தீமூட்டு வேன்?

அரிசியோ நான் இடுவேன்? ஆத்தாள் தனக்கு
வரிசையிட்டுப் பார்த்து மகிழாமல், - உருசியுள்ள
தேனே! அமிர்தமே! செல்வத் திரவியப்பூ
மானே எனஅழைத்த வாய்க்கு?

அள்ளிஇடுவது அரிசியோ? தாய்தலைமேல்
கொள்ளிதனை வைப்பேனோ? கூசாமல் - மெள்ள
முகமேல் முகம்வைத்து முத்தாடி என்றன்
மகனே! எனஅழைத்த வாய்க்கு.

முன்னை இட்ட தீ முப்புரத்திலே;
பின்னை இட்ட தீ தென் இலங்கையிலே;
அன்னை இட்ட தீ அடி வயிற்றிலே;
யானும் இட்ட தீ மூள்க! மூள்கவே!

வேகுதே தீயதனில் வெந்துபொடி சாம்ப
லாகுதே பாவியே னையகோ ! - காகம்
குருவி பறவாமல் கோதாட்டி யென்னைக்
கருதி வளர்த்தெடுத்த கை !

வெந்தாளோ சோணகிரி வித்தகா ! நின்பதத்தில்
வந்தாளோ என்னை மறந்தாளோ ? - சந்ததமும்
உன்னையே நோக்கி யுகந்து வரங்கிடந்தென்
தன்னையே ஈன்றெடுத்த தாய் !

வீற்றிருந்தா ளன்னை, வீதிதனி லிருந்தாள்
நேற்றிருந்தாள்; இன்றுவெந்து நீறானாள் - பாற்றெளிக்க
எல்லாரும் வாருங்கள் ! ஏதென்றி ரங்காமல்
எல்லாம் சிவமயமே யாம்.

நாப்பிளக்கப் பொய்யுரைத்து நவநிதியம் தேடி

நலனொன்று மறியாத நாரியரைக் கூடிப்

பூப்பிளக்க வருகின்ற புற்றீசல் போலப்

புலபுலெனக் கலகலெனப் புதல்வர்களைப் பெறுவீர்

காப்பதற்கும் வகையறியீர்; கைவிடவு மாட்டீர்

கவர்பிளந்த மரத்துளையிற் கால்நுழைத்துக் கொண்ட

ஆப்பதனை யசைத்துவிட்ட குரங்கதனைப்போல

அகப்பட்டீர் கிடந்துழல அகப்பட்டீரே !

நவக்கீரக மாலை

சூரியன்

மித்திரா ரவியே மிடியினைத் தீர்ப்பாய்
வித்தகா பாஸ்கரா விரிசுடர் விண்ணவர்
சித்தமே நினைத்திடச் செயம் தரு ஸ்ரீதரர்
இத்தரை வலம் வரு இந்திரா போற்றியே.

சந்திரன்

சோமனே சுத்தனே சோர்விலாச் சோதியே
காமனைக் கரித்தவன் கலை முடி தாங்கிய
நாமனே நகை முகநங்கையின் நாயகர்
நேமனே நிறைநல நேசனே போற்றியே.

செவ்வாய்

மங்களைக் குமரனே மணந்தரு சக்தியே
அங்காரக னெனும் அழகு செவ் வண்ணனே
பொங்கிட நலத்துடன் பொருள் நிலம் அளித்திடும்
எங்களின் இதயனே இன்பனே போற்றியே.

புதன்

புண்ணியப் புதனே புகலெனப் பணிந்தேன்
கண்முனே கனிந்து நீ கருணையாய் ஒளிவிடு
பண்ணிடும் செயல்களில் பலனெனப் பல்நலம்
மண்ணினில் அருள்வாய் மலரடி போற்றியே.

குரு

குருவெனும் பிரகஸ்பதி குறைகளைத் தீர்ப்பார்
திருவொடு நலம்பலம் தினந்தினம் சேர்ப்பார்
பெருமன வியாழனே பெருந்தவ அந்தணா
நறுமலர்ப் பாதனே நம்பினேன் போற்றியே.

சுக்கிரன்

கலைகளின் தந்தை நீ கண்ணினில் ஒளியுநீ
நிலைதரும் வெற்றியின் நித்தியத் தலைவன் நீ
மலைமகள் அடியவா மலர் தவழ் மார்பனே
தவத் தொளிச் சுக்கிரா சந்ததம் போற்றியே.

சனீஸ்வரன்

காகத்தின் மீதினில் கருணையாய் வருபவர்
சோகமே தீர்த்துச் சுகமது தருபவர்
மோகமும் மூடமும் மோசமும் தீர்ப்பவர்
வேதனே மந்தனே வேண்டினேன் போற்றியே.

கிராகு

சிம்ஹிகை மைந்தனே சிம்மத்தாள் அடியவா
தம்பதம் பணிபவர் தனித்துணை யானவா
வம்புகள் தீர்த்து வளந்தரு சர்ப்பனே
நம்பினேன் நலந்தரு ராகுவே போற்றியே.

கேது

செய்தவம் மலித்திடச் செயம்தரு தேவன் நீ
மெய்யினில் மெய்யு நீ மென்மையின் மென்மை நீ
பெய்மழை யெனவருள் பெருகவே பொழிந்திடும்
அய்யனே கேதுவே அரவனே போற்றியே.

பலன் மொழி

நவநிதி நல்கிடும் நவக்கிரக மாலையைத்
தவத்தோடு நேமமாய் தனித்திருந் துரைத்திடின்
அவத்தோடு வறுமைகள் அழிபசி பிணிகளும்
சிவ சிவ மறைந்திடும் செல்வமே நிறைந்திடும்.

தீருச்சிறற்பலம்

அருள்மிகு ஸ்ரீ ஐயப்பன் நூற்றெட்டு சரணக் கோவை

ஓம் கன்னிமூல கணபதி பகவானே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் காந்தமலை ஜோதியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஹரிஹர சதனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் அன்னதான பிரபுவே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஆறுமுகன் சோதரனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஆபத்தில் காப்பவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் இன்தமிழ்ச் சுவையே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் இச்சை தவிர்ப்பவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஈசனின் திருமகனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஈடில்லாத் தெய்வமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் உண்மைப் பரம் பொருளே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் உலகாளும் காவலனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஊமைக்கருள் புரிந்தவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஊழ்வினை அழிப்பவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் எளியோர்க்கு அருள்பவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் எங்கள் குலதெய்வமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஏழை பங்காளனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஏகாந்த மூர்த்தியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஐங்கரன் தம்பியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஐயமெல்லாம் தீர்ப்பவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஒப்பில்லாத் திருமணியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஒளிரும் திருவிளக்கே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஒங்காரப் பரம்பொருளே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஒதும் மறைபொருளே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஒளடதங்கள் அருள்பவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் செளபாக்கியம் அழிப்பவனே	சரணம் ஐயப்பா

ஓம் கலியுக வரதனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் சபரிமலை சாஸ்தாவே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் சிவன் மால் திருமகனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் சிவவைணவ ஐக்கியமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் அச்சங்கோவில் அரசே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஆரியங்காவு ஐயாவே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் குளத்துப் புழைப் பாலனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பொன்னம்பல வாசனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் வில்லாளி வீரனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் வீரமணி கண்டனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் உத்திரத்தில் உதித்தவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் உத்தமனே சத்தியனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பம்பையிலே பிறந்தவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பந்தள மாமணியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் சகலகலை வல்லோனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் சாந்தம் நிறை மெய்பொருளே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் குருமகனின் குறைதீர்த்தவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் குருதட்சணை அழித்தவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் புலிப்பாலைக் கொணர்ந்தவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் வன்புலியின் வாகனனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் தாயின் நோய் தீர்த்தவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் குருவின் குருவே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் வாபரின் தோழனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் துளசிமணி மார்பனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் தூயவுள்ளம் அளிப்பவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் இருமுடிப் பிரியனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் எருமேலி சாஸ்தாவே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் நித்திய பிரம்மச்சாரியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் நீலவஸ்திர தாரியே	சரணம் ஐயப்பா

ஓம் பேட்டைதுள்ளும் பேரருளே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பெரும் ஆணவத்தை அழிப்பவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் சாஸ்தாவின் நந்தவனமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் சாந்திதரும் பேரழகே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பேருத்தோடு தரிசனமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பேதமையை ஒழிப்பவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் காளை கட்டி நிலையமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் அதிர்வேட்டுப் பிரியனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் அழுதா நதியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் அழுதைமலை ஏற்றமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஆனந்தமிகு பஜனைப் பிரியனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் கல்லிடும் குன்றே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் உடும்பாறைக் கோட்டையே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் இஞ்சிப் பாரைக் கோட்டையே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் கரியிலந் தோடே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் கரிமலை ஏற்றமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் கரிமலை இறக்கமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பெரியானை வட்டமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் சிறியானை வட்டமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பம்பா நதி தீர்த்தமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பாவமெல்லாம் அழிப்பவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் திருவேணி சங்கமமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் ஸ்ரீ இராமர் பாதமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் சக்தி பூஜை கொண்டவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் சபரிக்கு அருள் செய்தவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் தீப ஜோதித் திரு ஒளியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் தீராத நோய் தீர்ப்பவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பம்பா விளக்கே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பழவினைகள் ஒழிப்பவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் தென்புலத்தார் வழிபாடே	சரணம் ஐயப்பா

ஓம் திருபம்பையின் புண்ணியமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் நீலிமலை ஏற்றமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் நிறைவுள்ளம் தருபவனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் அப்பாச்சி மேடே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் இப்பாச்சிக் குழியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் சபரிபீடமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் சரங்குத்தி ஆலே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் உரல்குழி தீர்த்தமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் கருப்பண்ண சாமியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் கடுத்த சாமியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பதினெட்டாம் படியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பகவானின் சந்நிதியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பரவசப் பேருணர்வே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பசுவின் நெய் அபிஷேகமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் கற்பூரப் பிரியனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் நாகராசப் பிரபுவே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் மானிகைப் புறத்தம்மனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் மஞ்சமாதா திருவருளே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் அக்கினிக் குண்டமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் அலங்காரப் பிரியனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் பஸ்மக் குளமே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் சற்குரு நாதனே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் மகர ஜோதியே	சரணம் ஐயப்பா
ஓம் மங்கள மூர்த்தியே	சரணம் ஐயப்பா

ஓம் பூத நாதாய வித்மஹே
பவ நந்தனாய தீமஹி
தந்நோ சாஸ்தா பிரசோதயாத்

ஸ்ரீ ஐயப்பன் கவசம்

காப்யு

அரிஹர புத்ரனை ஆனந்த ரூபனை
இருமூர்த்தி மைந்தனை அறுமுகன் தம்பியை
சபரிகிரீசனை சாந்த சொரூபனை
தினம் தினம் போற்றிப் பணிந்திடு வோமே.
ஐயப்ப தேவன் கவசமிதனை
அனுதினம் சொல்ல அல்லல்கள் ஒழியும்
தினம் தினம் துதிக்கத் தீரும் வினையெல்லாம்
நாடிய பொருளும் நலமும் வருமே.

நூல்

மண்ணுலகெல்லாம் காத்தருள் செய்ய
மணிகண்ட தேவா வருக வருக
மாயோன் மைந்தா வருக வருக
ஐங்கரன் சோதரா ஐயப்பா வருக.

1

புலிவாகனனே வருக வருக
புவியெல்லாம் காத்திட வருக வருக
பூரணை நாதனே வருக வருக
புண்ணிய மூர்த்தியே வருக வருக.

2

பூத நாயகா வருக வருக
பூஷ்களைபதியே வருக வருக
பொன்னம்பலத்துறை ஈசா வருக
அடியாரைக் காக்க அன்புடன் வருக.

3

வருக வருக வாசவன் மைந்தா
வருக வருக வீரமணிகண்டா
வஞ்சனை நீக்கிட வருக வருக
வல்வினை போக்கிட வருக வருக.

4

ஐயம் தவிர்த்திட ஐயப்பா வருக
 அச்சம் அகற்றிட அன்பனே வருக
 இருவினை களைந்தே எனையாட்கொள்ள
 இருமூர்த்தி மைந்தா வருக வருக. 5

பதினெண்படியை மனதில் நினைக்க
 பண்ணிய பாவம் பொடிப் பொடியாகும்
 ஐயப்பா சரணம் என்றே கூறிட
 ஐம்பூதங்களும் அடி பணிந்திடுமே. 6

சபரி கிரீசனை நினைத்தே நீறிட
 துன்பங்கள் எல்லாம் தூள் தூளாகும்
 சரணம் சரணம் என்றே சொல்லிட
 சித்திகள் யாவும் வந்தடைந்திடுமே. 7

பம்பையின் பாலன் பெயர் சொல்லிடவும்
 பகைவர் களெல்லாம் பணிந்தே வணங்குவர்
 ஐயப்பன் பாதம் அனுதினம் நினைக்க
 அவையிலுள்ளோர் அடிபணிந்தேத்துவர். 8

சரணம் சரணம் ஐயப்பா சரணம்
 சரணம் சரணம் சபரி கிரீசா
 சரணம் சரணம் சக்குரு நாதா
 சரணம் சரணம் ஸ்வாமியே சரணம். 9

வேண்டுகல்

சிவனார் மகன் என் சிரசினைக் காக்க
 நெடுமால் மைந்தன் நெற்றியைக் காக்க
 கஜமுகன் தம்பி என் கண்ணினைக் காக்க
 நாரணன் பாலன் நாசியைக் காக்க 10

இருமூர்த்தி மைந்தன் என் இருசெவி காக்க
 வாபரின் தோழன் வாயினைக் காக்க

பம்பையின் பாலன் பற்களைக் காக்க
நான்முகப் பூஜ்யன் நாவினைக் காக்க 11

கலியுக வரதன் என் சுமுத்தினைக் காக்க
குமரன் தம்பி என் குரல்வளை காக்க
புஷ்களை நாதன் புலங்களைக் காக்க
முக்கண்ணன் பாலன் முழங்கையைக் காக்க 12

வீரமணிகண்டன் விரல்களைக் காக்க
கயிலை மைந்தன் கைகளைக் காக்க
மணிகண்டதேவன் மார்பினைக் காக்க
வன்புலி வாகனன் வயிற்றினைக் காக்க 13

முழுமுதற் கடவுள் என் முதுகினைக் காக்க
இருமுடிப் பிரியன் என் இடுப்பினைக் காக்க
பிரம்பாயுதன் என் பிட்டங்கள் காக்க
தர்ம சாஸ்தா துடைதனைக் காக்க 14

முருகன் சோதரன் முழங்கால் காக்க
கற்பூர ஜோதி என் கணைக்கால் காக்க
பந்தள பாலன் பாதத்தினைக் காக்க
விஜய குமாரன் விரல்களைக் காக்க 15

அன்னதானப் பிரபு அங்கமெல்லாம் காக்க
ஆரியங்கா ஜோதி அன்புடன் காக்க
காட்டாளாபி ஜோதி இரவினில் காக்க
நவக்ரஹநாதன் நடுப்பகல் காக்க 16

மாலின் மகனார் மாலையில் காக்க
அரிஹர சுதனார் அந்தியில் காக்க
இன்பமய ஜோதி இரவினில் காக்க
எரிமேலி சாஸ்தா என்றுமே காக்க 17

அரியின் மகனார் அனுதினம் காக்க
நடராஜன் பாலன் நாள்தோறும் காக்க
வாசவன் செல்வன் வலப்புறம் காக்க
இருமுடி ஈசன் இடப்புறம் காக்க 18

காக்க காக்க கருணையால் காக்க
பார்க்க பார்க்க என் பாவம் பொடிபட
இம்மையும் மறுமையும் இல்லாதொழிந்திட
ஈசன் மகன் எனை என்றுமே காக்க 19

கொடிய விஷங்களும் கொள்ளை நோய்களும்
குருதியைக் குடிக்கும் துஷ்டப் பேய்களும்
காந்தமலைதனை கருத்தில் கொண்டிட
கலங்கி மறைந்திட கருணை புரிவாய் 20

பில்லி குனியம் பலவித வஞ்சனை
பம்பையின் பாலன் பெயர் சொல்லிடவும்
பஞ்சாய்ப் பறக்க வரமெனக் கருள்வாய்
பயங்களைப் போக்கி அபயம் அளிப்பாய் 21

வாதம் பித்தம் சிலேட்சுமத்துடனே
வாந்தியும் பேதியும் வலிப்பும் சுளுக்கும்
எவ்வித நோயும் எனையணு காமல்
என்றுமே காப்பாய் எரிமேலி தேவா 22

கல்வியும் செல்வமும் கள்ளமில்லா மனமும்
நல்லோர் உறவும் நாளும் அருள்வாய்
நல்ல மனத்துடன் உனை நான் துதிக்க
நித்தமும் அருள்வாய் சபரி கிரீசா 23

காமம் குரோதம் லோபம் மோஹம்
மதமாச் சர்யமெனும் ஐம்பெரும் பேய்களும்
என்றுமே என்னை அணுக விடாமல்
ஐயப்ப தேவா வரமெனக் கருள்வாய் 24

சூது, பொறாமை, பொய், கோபமில்லாமல்
 சோரம், லோமம், துன்மார்க்கம் கல்லாமல்
 வேத நெறிதனை விலகி நில்லாமல்
 வீரமணிகண்டா வரமெனக் கருள்வாய். 25

மூப்பும், பிணியும், வறுமையும், பசியும்
 வந்தெனை வாட்டி வதைசெய் யாமல்
 உள்ளன் புடனே உன்திரு நாமம்
 அனுதினம் சொல்ல அருள் தருவாயே. 26

நமஸ்காரம்

அரிஹர புத்ரா அன்பா நமோ நமோ
 சபரிகிரீசா சாஸ்தா நமோ நமோ
 பதினெண் படிவாழ் பரமா நமோ நமோ
 ஐங்கரன் சோதரா ஐயப்பா நமோ நமோ 27

பொன்னம் பலத்துறை புண்யா நமோ நமோ
 புலிப்பால் ஈந்த புண்யா நமோ நமோ
 சரிகா யுதமுடைச் சுந்தரா நமோ நமோ
 மகிஷி மர்தனா மணிகண்டா நமோ நமோ 28

சரணம் சரணம் சபரிகிரீசா
 சரணம் சரணம் சத்ய ஸ்வரூபா
 சரணம் சரணம் சர்வ தயாளா
 சரணம் சரணம் ஸ்வாமியே சரணம். 29

மங்களம்

இறவாமற் பிறவாமல் எனையாள்சற் குருவாகிப்
 பிறவாகித் திரமான பெரு வாழ்வைத் தருவாயே
 குறமாதைப் புணர்வோனே குகனேசொற் குமரேசா
 கறையானைக் கிளையோனே கதிர்காமப் பெருமாளே.

அமரர்

திருமதி பரமேஸ்வரி சிவகுருநாதன்

அவர்களின்

வாழ்க்கை வரலாறு

இந்து சமுத்திரத்தின் நித்திலமெனப் புகழ்பெற்று விளங்கும் இலங்கை மாதாவின் வடபால் அருள் வளமும், பொருள் வளமும், புகழ் வளமும், அறிவு வளமும் நிறைந்த யாழ்ப்பாண மாநகரில் புகழ் மேலோங்கி நிற்கும் நல்லூர்க் கந்தனின் அருள்பெற்று விளங்கும் உயர் சைவ வேளாளர் குலத்தில் வழிவந்த வீரசிங்கம் தையமுத்து தம்பதியரின் சிரேஷ்ட புதல்வியாக பரமேஸ்வரி அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் கந்தர்மடத்தில் பிறந்தார். அவர் யாழ்ப்பாணம் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் கல்வி கற்றுக்கொண்டு இருக்கும்பொழுது அவரது மாமன் மகனான தலைநகராம் கொழும்பு மருதானையில் வசித்துவந்த முத்தையா மாரிமுத்து தம்பதியரின் சிரேஷ்ட புதல்வன் திரு.சிவகுருநாதன் அவர்களை 1947ஆம் ஆண்டு கைப்பிடித்து சிறிதுகாலம் கொழும்பில் வசித்து வந்தார். பின்னர் வேலை காரணமாக காங்கேசந்துறை சீமெந்துத் தொழிற்சாலையில் உயர்லிகித ராகப் பணியாற்றும் வாய்ப்புக் கிடைத்தமையால் அங்கு போய் குடியேறும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

திருமதி பரமேஸ்வரி அவர்களின் சகோதரர்கள் குருநாதபிள்ளை, பாலராஜா, பாலசிங்கம், சரஸ்வதி, சறோயினிதேவி ஆகியோராவர். இவர் காங்கேசந்துறையில் இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்தி வாழ்ந்து வந்தார். அவர்களுக்கு வடிவேற்கரசு, செல்வநாயகம், சுருணாதேவி, சுதாகரன், கருணாகரன், யசோதரா ஆகிய குழந்தைச் செல்வங்கள்

பிறந்தார்கள். அவர்களைக் சீராட்டித் தாலாட்டி மிகவும் அன்பாகவும், பாசமாகவும் வளர்த்து உயர்கல்வி பயிற்றுவித்து எல்லோரையும் நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்து வைத்து வாழ்ந்துவரும் வேளையில், எமது மண்ணின் சூழ்நிலை காரணமாக கொழும்பில் அவரது கணவர் 1993ஆம் ஆண்டு 74ஆவது வயதில் இறைபதம் அடைந்தார்.

பின்னர் இவர் மிகவும் மனமுடைந்த நிலையில் இருந்தார். அதன்பின்னர் பிள்ளைகளின் முயற்சியினால் வெளிநாடு வரவேண்டிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. ஜேர்மனியிலும், நெதர்லாந்திலும் பிள்ளைகள் இருந்தகாரணத் தினால் அவர் ஜேர்மனிக்கு வரவழைக்கப்பட்டார். அவர் மூத்தமகள் சுருணாவுடன் 19 ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வந்தார். இடைக்கிடையே மற்றைய பிள்ளைகளாகிய யசோ, கருணா, சுதாவுடன் ஒருசில மாதங்கள் தங்கி இன்புற்று இருந்தார். சகோதரி சரோயினிதேவியுடனும் பிரான்சிலும், பெறாமகள் றஜியுடன் டென்மார்க்கிலும் சென்று சிலகாலம் தங்கிவந்தார். வயோதிபக் காலத்தைச் சந்தோஷமாகவும் இனிய கண்ணன் பாடல்கள் பாடியும் சின்னஞ் சிறார்களுக்குக் கதைகள் சொல்லியும் மகிழ்ச்சியாக இருந்துவந்தார். கடந்த இரண்டு வருடங்களாக நோய் வாய்ப்பட்டிருந்தார். 15.10.2012 திங்கள் அன்று காலன் அவரை விண்ணுலகம் அழைத்துச் சென்று விட்டார். எல்லோரையும் மீளாத்துயரில் ஆழ்த்திவிட்டுச் சிவபதம் அடைந்தார்.

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்"

ஓம் சாந்தி, ஓம் சாந்தி, ஓம் சாந்தி.

மகன்மார் புலம்பல்

என்னதான் சொல்லி அழுவேன் அம்மா
எங்கள் துயரை யாரறிவார்?
எங்களை அன்பாகத்
தோள்மீதும் மார்மீதும் போட்டுச்
சீராட்டித் தாலாட்டி
வளர்த்த எங்கள் அன்புத் தெய்வமே
உங்களால் மீளாத்துயரில்
வாடித் தவிக்கின்றோம்.

ழுத்தமகள் (சுகுணா), இளைமகள் (யசோ) புலம்பல்

ஐயோ அம்மா எங்களை விட்டுப்போக என்னவென்று
தான் மனம் வந்ததோ? எங்களை எவ்வளவு அன்பாகக்
கஷ்டப்பட்டு வளர்த்தீர்கள். கனவாக இருக்கக்கூடாதா?
அம்மா உங்களைக் காணாமல் தவிக்கின்றோம் அம்மா!

மண்ணுலகில் உங்கள் கடமை முடிந்ததென்று
விண்ணுலகிற் பணிசெய்ய விரைந்தீர்களோ அம்மா? மரணம்
என்பது வாழ்வின் முடிவென்று எங்கள் மனங்களைத் தேற்ற
முடியவில்லை அம்மா.

துன்பத்தின் சாயல் எம்மீது படியாமல் துணையாக
எம்மைக்காத்த அம்மா. துயரத்தையே எமக்குத் துணையாக்கி
மீளாத்துயரத்தில் ஆழ்த்தினீர்கள் அம்மா. அன்பை மட்டுமே
எமக்குத்தந்து அரவணைத்துக் காத்தீர்கள் அம்மா. அழுகின்
றோம்; இங்கு அருகில் இருந்து ஆறுதல் கூற இங்கு நீங்கள்
இல்லையே அம்மா.

மருமக்கள் புலம்பல்

பாசம் சொரிந்து பரிந்துரைத்து வாழவைத்த ஆசை மாமி
நேசம் வளர்த்து நிறையத் தரவுகண்டு பேசுவார்
நாவெல்லாம் புகழ்பேசக் கண்டீர்கள்
மோசம் இன்று வந்ததென்ன
உலகை வெறுப்பதற்கு விம்மி விம்மி
அழவைத்தீர்கள் ஏன் மாமி, ஏன் மாமி !

பேரப்பிள்ளைகள் புலம்பல்

தொட்டிலிட்டுதாயதமிழ்தாலாட்டுப்பாடி கட்டிலில் கால்நீட்டி
கண்முடித்தாங்கினீரே பெட்டியில் உமைக்கிடத்திப் பூஜைகள்
பல செய்து பிரேதமாய் தூக்கிச்சென்ற பேரர் பேத்தியர் நாம்
ஒட்டியுனைப் பந்தம் பிடித்து ஓலமிட்டலறியது உம்பர்
உலகிடை சென்ற உந்தனுக்குக் கேட்கவில்லையோ.

பூட்டப்பிள்ளைகள் புலம்பல்

அன்புள்ளம் கொண்ட பூட்டியே
ஓடி வந்தெமக்கு உரியதெல்லாம் தந்தவரே
பாடி மகிழ்வித்துப் பல உணவு தந்தவரே
தேடி உங்களைக் காணாமல் தேம்பி அழுகின்றோம்.

மருமகள் மணி புலம்பல்

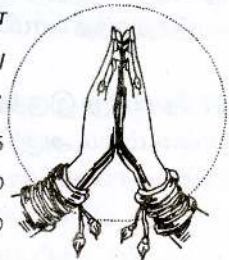
தாயிடத்து பிள்ளை காணும் அன்பைச் சொரிந்து
தான்பெற்ற செல்வங்களாய் எமை அணைத்து
ஆயதுன்பம் கவலையெல்லாம் கேட்டுத் தீர்த்து
ஆயுள் உள்ளவரை எனைக் காத்த மாமி
ஆயிரத்தில் ஒருத்தியென்று எங்கள் சுற்றம்
வாழ்த்த வந்த மாமி.

நீர் நோயுற்று இருந்தவேளை மருமகள்
நான் உம்மை அருகில் இருந்து பார்க்கவில்லை
நீங்களோ வெளிநாட்டில் நான் என் செய்வேன்?
பார்க்கக் கொடுக்காத பாவியாய் நிற்கிறேன்
தெய்வமே இனியும்மை நான் காண்பதெப்போ?
சேய் அழுது ஆறாததுபோல் தேம்பியழுகின்றேன்
செய்வதறியாது உள்ளம் குழம்புகின்றேன்
எனக்கு வாய்த்த மாமிபோல் எவருக்கும் வாய்க்காது
நாதனடி சேர்ந்திட்டாய் நன்றே செல்வாய்
நாமினிமேல் இங்கே நடைப்பிணமே.

என்றென்றும் எங்கள் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த நன்றிகள்...

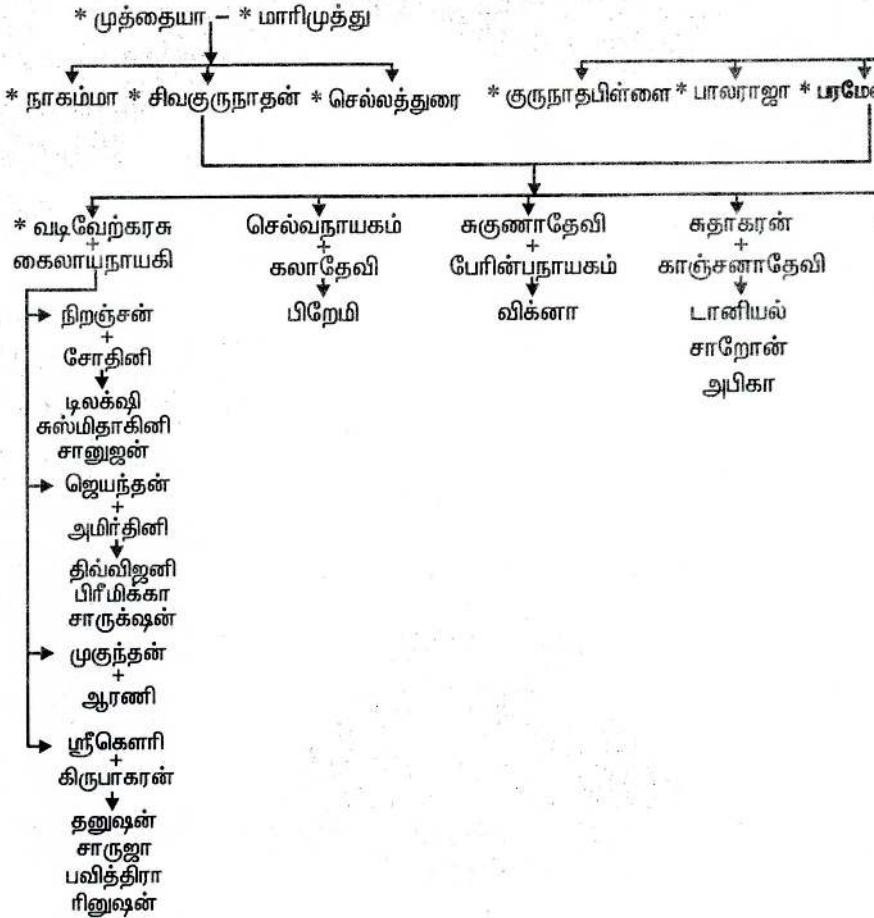
எமது குடும்பத்தின் ஒளிவிளக்காகவும் பாசத்தின் உறைவிடமாகவும் வாழ்ந்து; எம்மை எல்லாம் வழிநடத்திச் சென்ற எமது குடும்பத்தலைவி தீருமதி பரமேஸ்வரி சீவகுருநாதன் அவர்கள் தெய்வத்துள் சங்கமமான வேளை உடன் ஓடிவந்து முன்னின்று உதவி புரிந்தவர்களுக்கும்; நேரில்வந்து ஆறுதல் கூறித் துயரத்தைத் தெரிவித்தவர்களுக்கும்; வெளிநாடுகளில் இருந்தும் தொலைபேசிமூலம் ஆறுதல் கூறித் துயரத்தைத் தெரிவித்த உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள், அயலவர்களுக்கும்; தமது ஊடகங்களில் துயரச்செய்தியினை வெளியிட்டவர்களுக்கும்; இறுதி நிகழ்விற்கு கலந்துகொண்ட அனைவருக்கும்; அமரரின் இறுதி ஊர்வலத்திற்கு கலந்து கொண்ட அனைவருக்கும்; அந்தியேட்டி - வீட்டுக்கிருத்திய நிகழ்விற்கு கலந்துகொண்டவர்களுக்கும்; பல்வேறு வழிகளிலும் உதவிபுரிந்த அன்பு உள்ளங்களுக்கும்; இந்நினைவு மலரினை உருவாக்க உதவியவர்களுக்கும்; மற்றும் இம்மலரினை அழகுற அச்சிட்டுத் தந்த காரிகணன் பிறிண்டேர்ஸ் நிறுவனத்தினருக்கும்; மற்றும் அனைவருக்கும் எமது உளம் நிறைந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

நன்றி

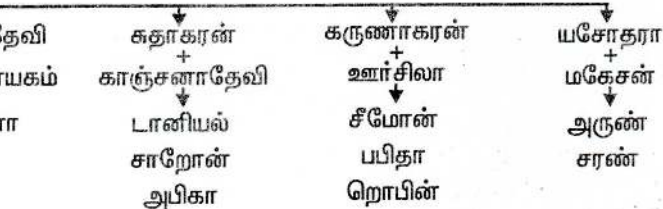
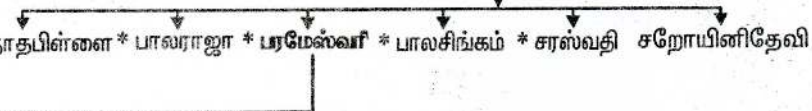
குடும்பத்தினர்.

வம்சாவழி

வம்சாவழி

* வீரசிங்கம் -- * தையமுத்து

* அம்மரர்களைக் குறிக்கும்.

கீதாசாரம்

எது நடந்ததோ அது நன்றாகவே நடந்தது
எது நடக்கின்றதோ அது நன்றாகவே நடக்கின்றது
எது நடக்க இருக்கின்றதோ அதுவும்
நன்றாக நடக்கும்
உன்னுடையது எதை இழந்தாய்
எதற்காக அழுகின்றாய்?
எதை நீ கொண்டு வந்தாய்
அதை நீ இழப்பதற்கு
எதை நீ எடுத்துக் கொண்டாயோ
அது இங்கேயே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது
எது இன்று உன்னுடையதோ அது
நாளை மற்றொருவருடையதாகின்றது
மற்றொரு நாள் அது வேறொருவருடையதாகும்
இதுவே உலக நியதியும்
எனது படைப்பின் சாராம்சமுமாகும்.

-பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்-

